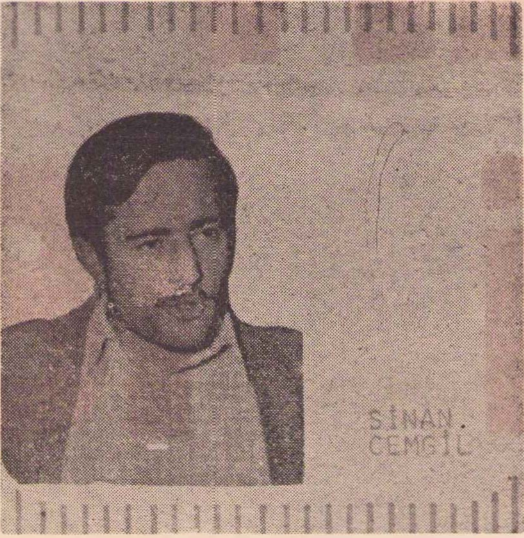
emeğin birliği

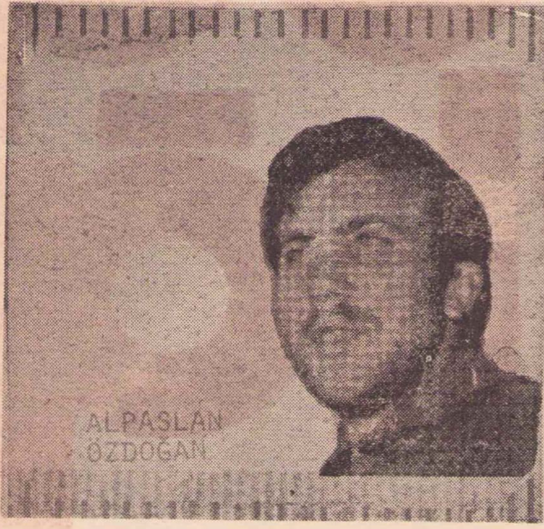
1 HAZİRAN 1978
500 Kuruş
18

fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak..!

YAYIN ORGANLARI, POL-DER, TÖB-DER ve tüm demokratik kitle örgütleri üzerindeki baskılara karşı, mücadelede güçlerimizi birleştirelim.!

NURHAK 31 MAYIS 1971

31 Mayıs 1971 günü faşist diktatörlüğün uşakları tarafından Nurhaklarda alçakça katledilen SİNAN CEMGİL, ALPASLAN ÖZDOĞAN ve KADİR MANGA'YI saygı ile anıyoruz.

Emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı korkmadan savaşa atılan bu 3 proleter sosyalist, proletaryanın devrimci bayrağını yükseklerde tutan, proleter kararlılık ve disiplinleriyle Türkiye devrimci hareketine önder olan 3 unutulmaz savaşçıydı.

Bugün Türkiye'de 31 Mayıs 1971 Nurhaklar, genelde de 1971 hareketi üzerine, tüm oportünistler kendi pasifistiklerini, namussuzluklarını örtebilmek, gizleyebilmek için bir şeyler zırvalamışlar, 1971 hareketine adice küfürler yağdırmışlardır. Bu sahtekârların 1971 hareketine yaptıkları alçakça saldırıları daha önceki sayılarımızda ele aldığımızdan burada tekrar üzerinde durmayacağız. Yalnız 1971 hareketinin savaşçılarına, şanlı, kahraman gibi methiyeler düzüp parsa toplamaya çalışanların iğrenç yüzünü kısada olsa bir kez daha sergilemeden de geçemeyeceğiz.

Bunlardan; maocu karşı devrimci PDA kervanına katılan bazı sapı silikler, Türkiye halklarının 1971 savaşçılarına duydukları sempatiyi toplayabilmek için tumturaklı laflar ederek, 1971 savaşçılarına sahip çıkıp miras peşinde koşmaya başlamışlardır. Dün «küçük burjuva hareketi» olarak değerlendirdikleri 1971 hareketini kitlelere açıkça söyleyemeyen bu alçaklar, devrim şehitlerinin isimlerini kullanarak rezil ideolojilerini yaşatmaya çalışmaktadırlar.

1971 hareketine ağız dolusu küfürleri sadece bu karşı devrimci Maocu burjuva uşakları yapmıyor. Yani bir yandan sövgüler yağdırıp diğer yandan parsa toplamayı... sadece bu dönekler yapmıyor.

Dün radyolarında sosyalistlere küfürler edip hatta «ajanlar ajanları yargılıyor» diyen TKP oportünizmi de bugün aynı namussuzluğu yapıyor.

İster oportünistler olsun, ister karşı-devrimci burjuva uşağı maocular olsun 1971 hareketini kendi rezil ideolojilerini yaşatabilmek için kullanamayacaklardır. 1971 hareketi ve onu ortaya çıkran proleter sosyalistlerin mücadelesi Türkiye halkları tarafından kavranmaktadır. Proleter sosyalistlerin mücadelesi tüm kitlelerin, Türkiye devrimci hareketinin malı olmuştur. Türkiye işçi sınıfı, tüm emekçiler devrimci disiplin, kararlılık ve halklarına bağlılığını dile getirerek korkusuzca savaşa giren 1971 savaşçılarını unutmayacaktır.

TÖB-DER, POL-DER ve Tüm Demokratik Kitle Örgütleri Üzerindeki Baskılara Karşı Mücadelede Güçlerimizi Birleştirelim!

Mevcut hükümetin gerici tedbirlerine Yayın organları, TÖB-DER, POL-DER ve diğer demokratik kitle örgütlerini kapatma girişimine karşı, Genç Emekçiler Birliği İst. Şişli Şubesinin Demokrasiden yana güçleri, güç ve eylem birliğine çağıran, gazetelere gönderdiği bildiriyi yayınlıyoruz.

KARDEŞLER,

Bunalımlar derinleşiyor...

Burjuvazi iktidarını sağlamlaştırmak amacıyla emekçi halkımız üzerinde baskıları yoğunlaştırıyor...

Her gün yeni siyasi taktiklere başvuruyor. Geçmişte MC eliyle faşizmi uygulama alanına koyan burjuvazi, faşizmin yüzü geniş yığınlar tarafından görülünce gelişen devrimci ve yığınsal muhalefetin önüne geçmek ve «toplumsal barışı» sağlamak iddiasıyla CHP ağırlıklı hükümeti başa getirdi.

Kendini «halkın umudu» ilân eden CHP hükümeti yoksul halkımızın daha da yoksullaşması ve üzerindeki baskıların sinsi bir şekilde daha da katmerleşmesinden başka bir değişiklik getirmemiştir.

Parababalarının çıkarları için IMF'nin ileri sürdüğü «ücretleri dondurma» paranın %40 değerinin düşürülmesi şartları CHP tarafından kabullenerek IMF ile anlaşmalar yapılmıştır.

Yaptığı zamlarla, emekçi halkımızı, çekilmez hale gelen hayat pahalılığı ile karşı karşıya getiren CHP hükümeti bugün sadece ücretleri dondurmaya çalışmayla yetinmiyor Burjuvazinin sömürüsü için ekonomik istikrar sağlamak amacıyla bütün bunlar yapılırken, diğer taraftan halkın gelişen muhalefeti karşısında yeni tedbirler alıyor.

Işçi sınıfı başta olmak üzere tüm diğer demokratik güçlerin mücadelesi ile faşist MC'nin kaldırmak zorunda kaldığı DGM'lerin yerine bu gün yine devrimcilerden başka kimseyi yargılamayacak olan ihtisas mahkemeleri kurulmaya çalışılıyor.

Bir yandan tüm dikkatleri faşist MHP üzerine çekmeye çalışan CHP ağırlıklı hükümet, faşistleştirilmiş olan devlet mekanizmasını gözlerden saklayarak bu alanda faşist örgütlenmenin daha da sağlamlaştırılması için devlet kurumları içindeki demokratik örgütlenmeler üzerindeki baskıları gün be gün yoğunlaştırıp faşizme dolaylı olarak destek olmaktadır. Bunun en açık örneği bir yandan POL-DER'in kapatılması girişimleri, bir yandan da 141-142'nci maddelerin ordu ve askerî iş yerlerindeki ceza kapsamının daha ağırlaştırılmasıdır.

Hükümet olmadan önce «özgürlük ve demokrasi» vaadleri ile geniş demokratik bir kesimin umudunu kendine bağlayan CHP, bugün TÖB-DER'leri ve emekçi halkın daha birçok demokratik kitle örgütlerini kapatarak onların işçi sınıfı ile olan bağlarını koparıp, bu alanda faşizmin daha rahat kitle temeli sağlamasına olanak hazırlamaktadır.

Dün seçim nutuklarında «Doğu halkını kurtaracak Eco geliyor» naraları attıranlar bugün Doğu ve Güneydoğu bölgelerinde emekçi halkı süngülerle karşı karşıya getirip şoven yüzlerini sergiliyorlar

KARDEŞLER,

Bütün bunlar «Halk iktidarını kuracağız», «Bozuk düzene son» teraneleriyle hükümet olan «Sosyal-Demokrat» görünümlü CHP tarafından yapılmaktadır.

Ve bunlardan sonra bir kez daha görülmektedir ki, faşizme karşı mücadelede emekçilerin güveneceği hiç bir burjuva güç yoktur. Ve olamazda.

Işçiler, emekçiler, tüm demokratlar. İşte bütün bunlara karşı demokratik haklarımızı korumak ve geliştirmek için mücadelede en geniş kitleleri harekete geçirmek ve birleşik gücümüzün neler yapabileceğini burjuvaziye göstermek için güçlerimizi birleştirelim.

TUM ANTI-FAŞİST GUÇLERIN EYLEM BIRLIGINI SAGLAMAK IÇIN ILERI...

GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ
Şişli Şubesi

Emeğin Birliğine Karşı Oynanmak İstenen Tertipler ve Baskılar Burjuvazinin ve Hükümetlerinin İlerici ve Demokratik Güçlere Karşı Giriştiği Saldırıların Bir Parçasıdır

Günümüzde egemen burjuvazi ve onun hükümetleri, faşizme ve sermaye düzenine karşı gelişen ve güçlenen işçi ve emekçi hareketini bastırabilmek ve geriletebilmek amacıyla, sosyalist, ilerici ve demokratik güçler, kitle örgütleri ve yayın organları üzerindeki baskıları arttırmakta, bu demokrasi güçlerine karşı daha büyük saldırılara girişmektedirler.

Özellikle, tekelci sermayenin kuduz beslemeleri, faşistlerin çeşitli il ve ilçelerde giriştikleri kanlı terör ve provakasyon saldırıları, diğer yanda, mevcut hükümetin demokratik kitle örgütlerine ve genel olarak demokrasi mücadelesine karşı almaya çalıştığı gerici tedbirler, burjuvazinin bu planını iyice gün yüzüne çıkarmaktadır.

Bu tedbirlerin bir parçası olarak, sermayenin, hükümetin ve onların uşaklarının Emeğin Birliği'ne karşı giriştikleri provakasyon tertipleri ve baskılar da iyice azgınlaşmaktadır.

Emeğin Birliği, seneler süren mücadelesi sonucunda, bugün artık işbirlikçi tekelci sermaye düzenine ve faşizme karşı mücadelede işçi ve emekçilerin geniş bir kitlesi tarafından benimsenen ve izlenen bir siyasi güç haline gelmiştir. Emeğin Birliği dayandığı ve savunduğu işçi sınıfının bağımsız politikası doğrultulsunda, faşizme karşı olduğu kadar diğer burjuva siyasetlerine ve özellikle CHP reformizmine karşı da verdiği mücadeleyle, halk yığınlarının mücadelesi içinde gelişip güçlendikçe burjuvazinin ve onun her türden uşaklarının da E. B.'ne oyunları ve baskıları da artmakta, yani yeni biçimler almaktadır.

Bu oyunların en açık örnekleri, özellikle 1 Mayıs çalışmaları ve mitingi sırasında görülmüştür. DİSK üst yönetimi, bir taraftan, Emeğin Birliği'nin ortaya koyduğu siyasi görüşler doğrultusunda hareket eden demokratik kitle örgütlerini 1 Mayıs mitingine kabul etmeye mecbur kalırken, diğer taraftan, burjuva basınına ilettiği haberlerde, Maocu gruplarla birlikte Emeğin Birliği'nin de mitinge kabul edilmediği izlenimini yaratmaya çalışmıştır. 1 Mayıs mitinginde yine bir provokasyon olabileceği şeklindeki söylentilerin burjuvazi tarafından alabildiğine yayıldığı bir dönemde, Emeğin Birliği'nin Maocu burjuva uşaklarıyla özdeş gösterilmeye çalışılması şüphesiz karanlık tertipçilere kullanacakları bir malzeme vermiştir. Bunun sonucu olarak, Hürriyet, Milliyet ve hatta Cumhuriyet gibi gazetelerde, Emeğin Birliği Maocu provakatörlerin yanında gösterilmeye çalışılmış, üstelik, E. B.'nin bazı illerde Maocularla ortak miting düzenlediklerine dair haberler çıkartılmıştır.

Bu tertiplerde, burjuva uşaklığının şampiyonu «Aydınlık» gazetesi de geri kalmamıştır. Aynı günlerde çıkan «Aydınlık» gazetelerinde, Doğu ve Güneydoğu'da faşistlerin tezgâhladıkları karışıklıklarla ilgili olarak, Emeğin Birliği' nin «Rus emperyalizminin beşinci kolu olarak» bu karışıklıklarda payı olduğuna dair, provokasyon ihbarları yer almıştır. Yine, 1 Mayıs 1977'deki provokasyonlara alet edebilmek amacıyla, Maocu burjuva köpeklerinden sermayenin reformist uşaklarına kadar hepsi ağız ve el birliği etmişlerdir.

Bu türlü bir tertip girişimi de, 1 Mayıs mitingi sırasında olmuştur. Emeğin Birliği, 1 Mayıs yürüyüşüne Beşiktaş'tan kortejin en son grubu olarak kabul edilmiştir. Bu türlü tertiplerin ihtimalini göz önünde tutan E. B. yürüyüş ve miting sırasında çok sıkı tedbir almış ve korteje hiç bir yabancı sokulmamıştır. Disiplin içinde süren yürüyüş, Taksim alanına girmek üzereyken, bir tertiple karşılaşmıştır. Dolmabahçeden itibaren, her grubun DİSK görevlilerince, emniyeti sağlanarak alana götürüleceği, DİSK yönetimi tarafından söylenmişse de, E. B. grubu, alana yaklaştığında bütün DİSK görevlilerinin çekilerek alanda toplandıkları ve böylece, son grup olan E. B.'nin polisle karşı karşıya kaldığı görülmüştür. Kortejdeki devrimciler bunun üzerine emniyet tertibini sıklaştırmışlarsa da, faşist oldukları bilinen bir polis grubu, kortejin içine kadar müdahale ederek, bazı pankartları ve onları taşıyanları alıp götürmeye çalışmışlardır. Amaçları, devrimcilerle polis arasında olay çıkartıp, mitingi bozmaktır. Nitekim kortejden 10 civarında arkadaş, polis tarafından çekilip alınmış, bir polis arabasına götürülerek dövülmüştür. Ancak, gerek devrimcilerin provokasyona meydan vermeyen kararlı ve temkinli tutumları, gerekse POL-DER'li polislerin zamanında müdahalesiyle, faşist polisler amaçlarına ulaşamamışlardır. POL-DER İstanbul Şube başkanının da basın toplantısında belirttiği gibi, faşistlerin bu tertibini boşa çıkaran, POL-DER'li polisler hakkında İçişleri Bakanlığı soruşturma açmıştır. Yani, neden bu tertibi önlediniz, diye!.. Daha sonra, DİSK yönetiminden, görevlileri neden çektikleri sorulduğunda, özür dilemiş ve yanlışlık olduğunu söylemişlerdir. Ancak bütün bu «yanlışlık»ların Emeğin Birliği'ne tesadüf etmesi, düşündürücüdür.

Buna benzer baskı ve tertipler Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde de sürdürülmektedir. Örneğin, E. B. siyasi görüşlerini benimseyen demokratik kuruluşların Gaziantep'te 14 Mayıs'ta düzenledikleri mitingte de bu görülmüştür. İşçi ve emekçi kitlelere faşizme karşı mücadelede olduğu gibi CHP ağırlıklı hükümetin gerici tedbirlerine karşı mücadelede de önderlik eden E. B.' nin çalışması durdurulabilmek için, miting çağrı bildirisine, el ilanı ve afişlerine savcılık tarafından el konmuş ve miting hazırlık çalışmaları tamamıyle önlenmeye çalışılmıştır. Miting sırasında da, devrimcilere karşı gövde gösterisi için, polis ve panzerler yetmemiş, bir de asker kordonu ve tanklara gerek duyulmuştur. Tankların ve çeşitli noktaların üzerine makinalı tüfekler yerleştirildiği görülmüştür. Buna rağmen, mitingin kararlılık ve disiplin içinde sona ermesi engellenememiştir.

Bütün bu tertip ve baskıların üzerine, bir de Emeğin Birliği gazetesinin yayını engellenmeye çalışılmaktadır. Gaziantep'teki hükümet yetkilileri bugünlerde, Emeğin Birliği gazetesini kapatma girişiminde, hummalı bir faaliyet göstermektedir. Ve eğer bu girişimlere karşı, demokratik güçlerin kararlı bir mücadelesi olmazsa, E. B.'nin kapatılmasını gerçekleştirebileceklerdir.

Bu baskı ve tertipler, dediğimiz gibi, sadece Emeğin Birliği'ne karşı değildir. Emekçi halkın faşizme ve her türlü gerici baskıya karşı mücadelesini yürütmek kararında olan bütün sosyalistler, ilerici kuruluşlar, demokratik kitle örgütleri ve yayın organları, bugün aynı saldırıyla ve baskıyla karşılaşmaktadır, ya da karşılaşacaktır. Sorun, bütün ilerici güçlerin mücadelesinin korunması bakımından ele alınmalıdır.

Bu nedenle de, bütün sosyalist, ilerici ve demokratik güçlere, örgütlere bu uğurda zorunlu bir görev düşmektedir. Bu türlü baskılar ve saldırılar karşısında birleşik bir güç olarak karşı kovmak; en önce bu türlü gerici ve anti-demokratik girişimleri bertaraf edebilmek için, demokratik mücadele zemininde bir güç birliği oluşturmak. Kuşkusuz, bu güçbirliğinin oluşturulması her şeyden önce, bugün dağınıklık içinde bulunan sosyalist güçlere düşmektedir. Bu bakımdan ,farklı siyasi eğilimler arasındaki ideolojik tartışmaların ve çelişkilerin bugün ortadan kaldırılması mümkün değilse bile, buna rağmen ortak demokratik çıkarların korunması ve somut demokratik talepler uğruna mücadelede yan yana gelinmelidir. Bu zorunluluğun bilincinde olan Emeğin Birliği, üzerine düşen görevi yerine getirmekte hazır olduğunu bir kere daha belirtir.

Anti-Faşist Halk

İşçi sınıfının faşizme karşı mücadelede diğer emekçi tabakalarla gerçekleştireceği güç-birliği ve bunun gelişerek varacağı anti-faşist halk cephesi konusunda bugüne kadar çeşitli yazılarla görüşlerimizi açıklamaya çalıştık. Ne ki, anti-faşist halk cephesi sorunu öyle birkaç kısa yazıyla açıklanabilecek bir konu olmadığından, sorunun çeşitli yönlerinin daha da aydınlığa kavuşturulabilmesi amacıyla düşüncelerimizi aktarmaya devam edeceğiz. Anti-faşist halk cephesi, işçi sınıfının diğer müttefikleriyle birlikte devrimini gerçekleştirebilmesi için kurulması zorunlu olan bir cephedir. Yani bir devrimin gerçekleşebilmesi için doğrudan doğruya temel bir sorun durumundadır.

Bu nedenle, cephe sorununun doğru temellerde çözülmesi de, doğrudan doğruya, Türkiye'de gerçekleşecek olan, devrimin sınıfsal, siyasi muhtevası ve mevzilendirmesinin doğru olarak tespitine bağlıdır. Bu amaçla, Emeğin Birliği, kısa bir süre içinde yayınlayacağı, «Demokratik Devrimde İki Ayrı Sınıfsal İktidar» adlı bir kitapla, bu konudaki görüşlerini etraflıca açıklayacaktır. Bu kitapta, TİP ve TKP'nin programları eleştirilirken, ülkemizdeki devrimin sınıf karakteri, mevzilendirmesi ve siyasi hedefleri üzerine görüşlerimiz belirtilmiştir.

Bu nedenle, bu yazımızda, devrim sorunun etraflı incelemesine girmeden, genel olarak devrimin muhtevası ve hedefleri üzerine temellenecek olan, anti-faşist halk cephesinin siyasi ve sınıf karakteri, mevzilenmesi ve hedefleri üzerine görüşümüzü açıklayacağız. Bu açıklamalarımızın daha anlaşılabilir hale gelmesi için de, TKP'nin «Ulusal Demokratik Cephe» olarak isimlendirdiği cephe anlayışı ile polemiğe gireceğiz.

TKP'nin ideolojik ve siyasi görüşlerini yansıtmakta olan, ÜRÜN Dergisinde, geçtiğimiz aylarda, «Birleşik Cephe» başlığı altında bir yazı dizisi yayınlanmıştır. Dizinin ilk iki bölümü, faşizmin genel bir tanımlaması için ayrılmıştır. Üçüncü bölüm de ise, Türkiye'nin somut durumu ile ilgili görüşler açıklanmakta, Türkiye'de TKP dışında kalan diğer siyasi grupların bu konudaki görüşleri eleştirilmektedir. Bu bölümde yer alan görüşlerle polemiğe girerek anti-faşist halk cephesi üzerine görüşlerimizi daha somut bir şekilde açıklama fırsatı bulacağız. Aynı zamanda, TKP'nin savunduğu «UDC» nin nasıl bir cephe olduğu gerçeğini de okuyucunun gözünde somutlaştırmaya çalışacağız.

Kuşkusuz, cephe sorunu, devrim anlayışından bağımsız bir sorun değildir. Bunun için, önce TKP'nin «UDC»yi dayandırdığı devrim anlayışının üzerinde durup, cephe' nin temel niteliklerini nasıl açıkladığına bakalım. ÜRÜN dergisi, sözü edilen yazıda, «UDC»den şöyle söz etmektedir:

«Bu belgi (yani «UDC» belgisi — E. B.) işçi sınıfımızın savaş tarihiyle, savaş programıyla bağlıdır; program başta olmak üzere, çeşitli belgelere altın harflerle kazınmıştır.» (ÜRÜN, No. 45, s. 68)

ÜRÜN yazarını, «UDC»nin «altın harflerle kazınmış» olduğunu belirttiği TKP programına bakıyoruz; ve şu ifadeleri görüyoruz:

«Partinin yakın amacı olan bu ileri demokratik devrim düzeyine ana devrimci güç olan işçi sınıfının öncülüğünde köy emekçilerinin, geniş orta tabakaların, devrimci aydın ve gençliğin savaş ve eylem birliği ile ulaşılacaktır.

«Bütün bu güçlerin ulusal demokratik cephe birliği, bu amaca ulaşmada tarihsel bir rol oynayacaktır. Bu aşamada, bütün ulusal, demokratik, anti-emperyalist, anti-feodal dönüşümler gerçekleştirilecektir.» (s. 18)

Görüldüğü gibi programda «altın harflerle kazınmış» olan «ulusal demokratik cephe»nin kurulması, anti-emperyalist, anti-feodal dönüşümler»in gerçekleştirilmesi için önerilmektedir. Eğer ÜRÜ Nergisinin yazarı, programda «altın harflerle kazınmış» olan bu «belgi»yi kabul edecek ve savunacak olursa «UDC»nin ismi gibi, muhtevasını da açık bir şekilde koymalı ve kabul etmelidir. Çok açıktır ki, programda kapitalizme ve işbirlikçi tekelciliğe karşı bir cephe değil, feodalizme ve emperyalizme karşı bir cephenin kurulması ve bunların giderilmesi için bir «belgi» ortaya konmuştur. (!) Bu düşünce anti-faşist bir cephenin sahip olması gereken niteliklerle bağdaşmayan bir düşüncedir.

Dünyanın hiç bir yerinde, anti-faşist bir cephe yalnız feodalizme ve emperyalizme karşı mücadele etmek için kurulmamıştır ve böyle bir şey dünyada görülmemiştir. Çünkü, faşizm, feodal üretim ilişkilerinin ve feodalizmle işbirliği içinde olan bir siyasi üst yapının getirdiği bir yönetim değil, tekelci kapitalizm veya işbirlikçi tekelci kapitalizmin ekonomik temelinin yaratmış olduğu bir siyasi üst yapı yönetimidir. Feodalizmi egemen olduğu ve emperyalizmle işbirliğine girip, henüz yeni gelişmekte olan burjuvaziyi siyasi hakimiyetin dışında bıraktığı geri ülkelerde monarşist veya benzeri yönetimler doğar. Monarşiye ve emperyalizme karşı milli burjuvaziyle birlikte bir anti-emperyalist ve anti-feodal mücadele gündeme gelir ve bu mücadele o ülkelerdeki işçi sınıfı partisi tarafından temel alınır. Örneğin; 1920'lerde TKP'nin cephe politikası doğru bir biçimde bu temelden kaynaklanır. Ve böylesi bir karşı-devrim gücüne karşı Ulusal Demokratik bir cephenin kurulması anlaşabilir bir şeydir.

Veyahutta 1940'larda Bulgaristan devrimi örneğinde görüldüğü gibi, ülkede işbirlikçi burjuvazinin iktidarda hakim olduğu, ve aynı zamanda ülkenin Hitler faşizmi gibi dış bir emperyalist ve faşist güç tarafından işgal edildiği durumda, bir anti-faşist halk cephesinin, anti-emperyalist niteliği ağır basan bir Vatan Cephesine dönüştürülmesi de anlaşılabilir birşeydir. Aynı durum, 1940'larda bütün Doğu Avrupa ülkeleri içinde geçerlidir. Yani, bir ülke hem işbirlikçi kapitalistler tarafından yönetilir, bu işbirlikçi burjuvalar tekelleşmeye doğru bir gelişim gösterir ve ülke başka emperyalist-faşist bir devlet tarafından işgal edilirse, anti-emperyalist niteliği birinci derecede önem kazanan bir cephenin kurulmasının maddi şartları vardır ve oluşturulabilir. Böyle bir tarihi durumdan geçmiş olan Bulgaristan'dan bir örnek verelim; Bulgaristan'da BKP 1923'lerde faşist diktatörlüğe karşı bir birleşik cephe politikası yürütmüş, bu politika 1935'lerden sonra anti-faşist halk cephesinin kurulmasına doğru gelişmiştir ve 1942'de de Hitler faşizminin Bulgaristan'ı işgal etmesiyle birlikte Vatan Cephesi politikasına dönüşmüştür. Bu konuda «Birleşik Cephe, Halk Cephesi, Vatan Cephesi» kitabını yazan VLADİMİR BONEV, kitabın ön sözünde şöyle bir genelleme yapmıştır.

«1923'te Birleşik Cephe ile başladı, 1936' da Halk Cephesi dönemini geçirerek 1942'de üç renkli bayrak altında halkımızın devrimci tek bir insan gibi dikilen ve Sovyetler Birliğinin kardeşçe yardımıyla 9 Eylül 1944'de faşizm üzerine nihai zaferi kazanan ve sosyalizm yolunda güvenle ilerleyen, ulusça kutladığımız Vatan Cephesine ulaştı.» (s: 9) Bulgaristan'da «Birleşik Cephe, Halk Cephesi, Vatan Cephesi», yazarın yukarıda belirtmiş olduğu tarihi süreçler içinde oluşmuştur. Dikkat edilmesi gereken husus şudur: Bulgaristan 1930'lara kadar İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin sermayesine bağımlı olmasına ve yine yazarın, «ihraç ürünleri % 65,6'dan % 75.1'e yükselirken, ülkenin Almanya'ya ihracatı 1939'larda % 52,6'dan, 1944'de % 87'ye yükseldi» (s: 189) şeklinde belirttiği gibi, 1939'larda bile Bulgaristan İngiliz ve Fransız sermayesinin yanında, Alman sermayesi tarafından da bu kadar bağımlı hale getirilmiş olmasına rağmen, Bulgaristan'da emperyalist işgalin olduğu 1942' ye kadar ki tarihi süreç içerisinde bir Vatan Cephesi değil, bir anti-faşist Halk Cephesi politikası geçerli olmuştur. Ve yine aynı eserin yazarı, Vatan Cephesinin maddi temelinin oluşmasının nedenlerini şöyle belirtmiştir:

«Nazi sürülerinin ülkeyi işgalinden hemen sonra Bulgar İşçi Partisi, bütün demokratik, anti-faşist ve yurtsever güçlere ülkenin faşist işgalcilerinden kurtarılması için ortak bir savaşımda birleşmeleri için seslendi» (s: 193) Görülmektedirki, Vatan Cephesi ancak bir faşist işgalin sonucu kurulabilecek bir cephedir. Bütün bunlara rağmen Bulgaristan'da anti-emperyalist ve anti-feodal bir mücadele değil, emperyalizme, faşizme ve bunların sürdürdüğü kapitalist sömürü düzenine karşı bir cephe kurulmuş ve mücadele verilmiştir. Bulgaristan'nın o günkü durumunu adı geçen eserde yazar şöyle ifade eder:

«Demokratik, anti-faşist ve anti-emperyalist güçler geniş halk yığınlarının çıkarlarını temsil ediyorlar ve Sovyetler Birliği' ne karşı dostluk duyguları besliyorlardı. Bunlar, kapitalist sömürüye karşı, demokrasi ve sosyal adalet için savaşan halkın büyük çoğunluğunu oluşturan, işçiler, köylüler, halkçı aydınlardı.» (s: 192) Bu kısa alıntılardan da anlaşılmaktadır ki, Bulgaristan' da 1923'lerden beri ekonomik yapıda işbirlikçileriyle birlikte emperyalist sermayenin egemen olmasına ve siyasi yapıdaki monarşinin emperyalizmle işbirliği içinde, ülkede faşist yönetimi sürdürmesine rağmen; Bul-

Cephesi ve «UDC»–1

garistan'da önce Birleşik Cephe oluşturulmuş ve bu cephe giderek halk cephesine dönüştürülmüş, ve Hitler faşizminin fiili işgalinden sonra Vatan Cephesine dönüştürülerek devrim gerçekleştirilmiştir. Ve yine anlaşılmaktadır ki, birleşik cephenin oluşturulmasında güçlerin mevzilendirilmesi ayrı, halk cephesindeki güçlerin mevzilendirilmesi ayrı ve 1942'den sonra gerçekleştirilen yazarın deyimiyle «üç renkli bayrak» şeklinde formüllendirilmiş olan Vatan Cephesindeki güçlerin mevzilendirilmesi ayrı sınıf ve katmanları kapsamaktadır.

Anti-faşist mücadele sonucu devrimin gerçekleştirdiği, Bulgaristan yukarıda belirtmiş olduğumuz bu mücadele evrelerinden geçmiştir. Belki ÜRÜN yazarı, Bulgaristan'ın tarihi, ekonomik sosyal şartlarıyla, Türkiye'nin bu günkü mevcut ekonomik sosyal durumunun biribirinden farklı olduğunu iddia ederek, kendi oportünist görüşünü savunmaya kalkışabilir. Evet Türkiye'nin bu günkü durumuyla Bulgaristan'nın o dönemdeki durumu biribirinden farklıdır. Şu bakımdan farklıdır: Türkiye'de kapitalizm Bulgaristan'ın o döneminden daha gelişkindir. Türkiye'de işbirlikçi tekelcilik, Bulgaristan'ın o dönemindekinden daha da güçlüdür; yalnız, tarihi evreler olarak, Bulgaristan'ın 1923'lerde Hitlerin fiili işgalinin vuku bulduğu 1941 sonrasına kadar olan dönemdeki işbirlikçilik biçimleri biribirine benzemektedir. Yani, emperyalizmin sermaye ihracının ortaya çıkardığı ve biçimlendirdiği bir işbirlikçiliktir. Biribirine benzeyen evre ve biçim bu kadardır.

Bu benzerlikler karşısında Türkiye'de bir birleşik cephe veya onun daha geniş bir biçimi olan, bir anti-faşist halk cephesinin kurulması, kabul edilir bir gerçektir. Ama Türkiye'nin mevcut durumunda Vatan Cephesi türünden bir cephenin kurulmasını önermek, tarihsel, ekonomik ve siyasi temeli olmayan soyut ve kof bir öneriden başka bir şey olmaz. Şunu da belirtmek isteriz ki; Bulgaristan 1923'lerden, 1944'lere kadar olan döneminde feodalizmin etkileri bakımından Türkiye'nin mevcut durumundan çok geriydi. Çünkü, bu dönemler boyunca siyasi üst yapıda, feodal dönemden kalma işbirlikçi monarşist bir egemenlik iktidarıydı. Ama Türkiye'de monarşi, 1923'lerden bu yana hiç bir şekilde iktidarda egemen bir güç olmamıştır. Buna rağmen, Bulgaristan'da «anti-emperyalist ve anti-feodal» bir cepheden bahsedilmemişken, mevcut durumda da Türkiye'de emperyalist sermayenin yanında güçlü bir işbirlikçi tekelcilik oluştuğu ve emperyalizmle birlikte tek başına iktidarda egemen olduğu halde, TKP' programına: «Ulusal Demokratik Cepheyi» (UDC) «anti-emperyalist ve anti-feodal dönüşümleri» gerçekleştirebilmek için «altın harflerle kazar.»

Bulgaristan'dan bahsetmişken, Türkiye'yle benzerliği olan bir konuya daha değinmek istiyoruz. O da şu; faşizm koşullarında bazı tekelci ve işbirlikçi çevrelerin de faşizme karşı tavır alması konusu. Yazar, söz konusu kitapta: Bulgaristan'da doğmuş olan bu durumu şöyle izah eder:

«İngiliz ve Fransız sermayesiyle ilişkili ve çıkarları Alman tekellerinin üstünlüğünden zarar gören bujuva çevrelerini temsil eden resmi sağ-kanat muhalefet, Sovyetler Birliğine düşmandı. Bu yalnızca halktan uzak, yasal yollardan iktidara gelmeyi ve ülkede kapitalizmin sonsuza dek pekiştirilmesini düşleyen bir zümreydi.» (Birleşik Cephe, H.C.V.C. s: 192)

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin faşizmden yana olmayan bir kesiminin, faşizmi uygulayan tekelci burjuvazi kesimine karşı cephe kurması ve mücadele etmesi bazı kafaların anlayamadığı ve anlamak istemediği bir sorundur. Mesela bu gün CHP'nin temsilciliğini yapmakta olduğu tekelci burjuva kesimlerinin faşizme karşı olduğunu söylemesi ve bu uğurda mücadele ettiğini iddia etmesi, marksist geçinen bazı kişilerce, özellikle de TKP tarafından, demokrasi uğruna mücadele, veya TKP'nin deyimiyle, «demokratik dönüşümler uğruna» bir mücadeleymiş gibi görülmekte ve gösterilmektedir. Ve bunun içinde «Türkiye Komünist Partisi» ve onun gibi düşünenler CHP'nin vermiş olduğu bu mücadelede yer alarak, CHP'yi bu yolda destekleyerek «ileri demokratik dönüşümler»i gerçekleştirmek için bir yarış içine girmişlerdir. Yukarıda alıntıdan da anlaşılacağı gibi Bulgaristan'da da işbirlikçi burjuvazinin bir kesimi, iktidarı elinde tutan ve faşizmi uygulayan Alman işbirlikçilerine karşı gruplaşma içine girmişlerdir. Ama Bulgaristan Komünist Partisi bu tekel grupları ile aynı cephe içinde yer alarak, veya bunları da bir güç birliğine çağırarak, değil; bu tekelci grupların dışında ve bunlara rağmen, bir halk cephesi kurmuştur. Ama bizim pek «Leninci» TKP, «UDC» için tekelci sermayenin bir kesiminin temsilciliğini yapan CHP'nin de katılması için elinden gelen bütün çabaları harcamıştır. Her çağrısında da CHP'nin sert tepkisiyle karşılanmasına rağmen.

Anti-faşist demokratik devrimi gerçekleştiren Bulgaristan'dan kısaca aldığımız tarihi örneklerden de anlaşıldığı gibi, Türkiye'nin mevcut ekonomik ve sosyal yapısı gereği bu gün Türkiye'de anti-feodal ve anti-emperyalist bir mücadele için cephe kurmanın ne maddi ne de tarihsel koşulları yoktur. TKP'nin feodalizmi ve emperyalizmi gidermek ve «demokratik dönüşümler»i gerçekleştirmek için yaptığı «UDC» çağrıları ya Türkiye'nin ekonomik, sosyal durumunu bilmezlikten kaynaklanan, fahiş bir aldanım, ya da işçi sınıfını ve tüm emekçileri uyutmak için yapılmış olan bir simsarlıktır.

Türkiye burjuvazisi kurtuluş savaşıyla, feodalizmin siyasi iktidardaki ağırlığına resmen son vermiştir. Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra ki dönem, feodalizmin evrimci yoldan giderilmesi, burjuvazinin gelişerek güçlenmesini sağlayan bir dönemdir. Bu işlem: 1950'lere kadar milli burjuvazinin iktidardaki ağırlığı sayesinde, devlet kullanılarak, feodalizm evrimci yoldan tasfiye edilmeye ve burjuvazi ekonomik ve siyasi alanda egemen kılınmaya çalışılmıştır. 1946' da imzalanan ikili anlaşmalarla ve 1950'de DP iktidarının yürürlüğe girmesiyle, emperyalizm Türkiye'ye yoğun bir sermaye ihracıyla girmiş, süreç içerisinde milli burjuvaziyi tasfiye etmiş, ve daha sonra orta bur juvaziyi de kendi güdümüne alarak, işbirlikçi tekelciliği gerçekleştirmiş, ve 1971'de 12 Mart muhturasıyla açık faşizmi uygulama alanına koyarak, işbirlikçi tekelciliği ekonomik ve siyasi alanda egemen kılmıştır. Emperyalizm ve işbirlikçi tekelciliğinin Türkiye'nin ekonomi ve politikası üzerinde bu şekilde egemen duruma gelmesi, feodalizmin maddi temelini de yine evrimci bir şekilde ortadan kaldırmıştır. Ve kapitalist ekonomide merkezi planlama gerçekleşmiştr. Daha doğru bir deyimle, merkezi planlama Türkiye'nin hem kentsel hem de kırsal alanlarında kapitalizmin kesin denetimini gerçekleştirmiştir. Bu durumda Türkiye'de feodalizmin giderilmesi için herhangi bir cephe kurmaya lüzum kalmamıştır. Çünkü, ekonomik alt yapıda feodalizmin egemenliği kalmamıştır.

Anti-emperyalist cepheye gelince; emperyalizm herhangi geri bıraktırılmış bir ülkeyi esas olarak iki şekilde ilhak eder. Bunlardan birisi, ekonomik, diğeri ise siyasi ilhaktır. Siyasi ilhakın gerçekleştiği ülke koşullarında, ulusal bir cephenin ya da anti-emperyalist niteliğin ağır bastığı bir vatan cephesi kurulması zorunludur. Çünkü bu durumda ülke siyasi olarak ilhak edilmiş, emperyalist ülkenin militarist güçleri bizzat o ülkede bir talan ve baskı hareketine girişmiştir; bu durumda bütün ulusal güçlerin bir cephede toparlanması ve emperyalist gücün karşısına tek cephe olarak çıkması için bütün maddi koşullar vardır ve böyle bir cephenin kurulması kaçınılmazdır. Ama, ekonomik ilhak koşullarında, bir ulusal veya vatan cephesi kurma çağrıları maddi temelden yoksun boş aldatmacadan öteye gidemez. Türkiye ise: Herkesin bildiği gibi emperyalizm tarafından sermaye ihracı yolundan, siyasi olarak değil, ekonomik olarak ilhak edilmiş bir ülkedir.

Ekonomik olarak ilhak edilip, siyasi yönden bağımsızlık arz eden ülkeler bazı dönemlerde bir emperyalist güce dayanarak, diğer bir emperyalist güce karşı bağımsız bir tavır takınabilir. Mesela, Arjantin, 1900'lerin başında İngiliz emperyalizminin ekonomik ilhakıyla bağımlı bir ülke durumuna gelmişken, Peronist hareket döneminde Batı Almanya'ya ve bazen de Amerika'ya dayanarak, İngiliz emperyalizmine karşı tavır takınmıştır. Hatta, Peronizm, Kore savaşı döneminde Amerika'ya ve diğer emperyalistlere karşı da siyasi bakımdan bağımsız tavırlar içine girerek, Amerikan'nın ve diğer emperyalistlerin Kore'deki saldırılarına karşı çıkıp, ülkesindeki emperyalist yatırımları 1953'lerde millileştirerek «Birleşik Devletlerle, Sovyetler Birliği arasında bir üçüncü güç olma» gibi iddialarla ortaya atılmıştır. Ama, Arjantin Peronizmi tabi ki daha sonra yeniden Amerika'ya bağımlı duruma gelmiştir. Kuşkusuz, emperyalizmin ekonomik ilhakı altına giren bir ülke, bir siyasi ve toplumsal devrim olmaksızın, kendini ekonomik ilhaktan kurtaramaz. Bu doğru. Ama, ekonomik ilhaktan kurtulmadığı halde siyasi yönden, Kendi Ka-

(Devamı 12. sayfada)

Sosyal Demokrasi ve Türkiye işçi

Bu yazı dizisi, işçi sınıfının ve emekçi halkın faşizme karşı mücadelesini, «sosyal-demokrasıyle ittifak» paravanası arkasında, CHP reformizmine peşkeş çekmeye çalışan oportünist partilerden, TKP, TİP ve TSİP'in ihanet çizgilerinin açığa çıkarılması için hazırlanmış ve iki bölümde yayınlanmıştı. Ancak, yazının hazırlanmasından sonra görüldü ki, CHP reformizmi ile ittifak kervanına yeni bir görüş daha katıldı. Bu, Kurtuluş Sosyalist Dergidir. Kurtuluş, bu konuda uzun süren bir sessizlikten sonra, 22. sayısında yayınladığı «Türkiye'de faşizm ve Faşizme karşı Mücadele» adlı yazısında, «taban olarak değil, örgüt, ideoloji, politika olarak» sosyal-demokrasinin faşizmle olan çelişkisinin değerlendirilmesi ve sosyal-demokrasi ile anti-faşist mücadelede ittifak yapılması gerektiğini, «sosyal-demokrasinin kuyruğuna» takılmadan (!) kaydıyla, ileri sürmektedir. Kuşkusuz, burada ittifak yapılacak «sosyal-demokrasi» CHP'den başkası değildir.

«Kurtuluş»un, bu yazısında ileri sürdüğü görüşleri ele almadan önce, okuyucuya bir şey hatırlatmak istiyoruz.

Emeğin Birliği'nin 11. sayısında, «Oligarşi, Anti-faşist Mücadele ve Sömürge Kürdistan» adlı yazımızda, «Kurtuluş»un faşizm ve faşizme karşı mücadele konusundaki görüşlerini eleştirirken, Kurtuluş'un ileri sürdüğü, «oligarşik devletten, faşist devlete geçişi engellemek için de mücadele edeceğimiz apaçıktır», düşüncesine karşı şu soruyu sormuştuk: «bu devletin hangi olumlu niteliklerinden dolayı, olumsuzluğa geçişini engellemeye çalışacaksınız? Bu devletin hangi demokratik kurumlarını faşistleştirmeden koruyacaksınız? Milli eğitimini mi, ordusunu mu, polis teşkilatını mı, hangi kurumunun bekçiliğini yapacaksınız? Bu kurumların ve devletin faşistleştirilmemesi için bu kurumların hangisine dayanacaksınız; 141-142. maddelerine mi, orduya mı, polis teşkilatına mı, vs.? Hangi devlet kurumunu Türkiye'nin ekonomik alt yapısına ve üst yapı kurumu olan devlete, hakim olan emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin faşistleştirmesinden koruyacaksınız? Böylece «faşizmin tırmanışı» kavramını bu anlamda kavrayıp kavratacaksınız (!)»

Yine aynı yazıda, «Kurtuluş»un «fakat faşizm bir bir tehlike olmakta *geçici de olsa* çıkınca ille de anti-oligarşik devrim mücadelemiz başarıya ulaşacaktır diye bir zorunluluk yoktur,» iddiasından sonra aynı yazımızda «Kurtuluş»a şunu sormuştuk: «Yalnız burada eksik kalmış olan bir soruyu K.S.D.'li arkadaşlara sormak istiyoruz, o da şu: Faşizmi «geçici de olsa» bir tehlike olmaktan kim ve nasıl çıkaracak?.» Kurtuluş bu sorularımızın hiç birisine bu güne kadar cevap vermedi. Ancak, cevap vermemekte haklılığını, «Kurtuluş»un bu yazıdaki görüşlerinden anlıyoruz. Anlıyoruz ki «Kurtuluş» bu güne kadar sinesinde saklamış olduğu derin ve onulmaz bir yarayı, yani burjuva kuyrukçuluğunu gizlemek için, bizim o zamanki «faşizmi kimin geçici de olsa bir tehlike olmaktan çıkaracağı» sorumuza cevap vermemiştir. Şimdi «Kurtuluş», faşizmi bir «geçici de olsa» tehlike olmaktan çıkaracağına güvendiği, CHP-AP ortaklığı niteliğindeki bir hükümetin iş başında olduğu bir zamanda, bu fikrini adı geçen yazıda şu sözlerle ifade etmşitir:

«Ama sistemin henüz yıkılma tehlikesiyle yüz yüze bulunmadığı dönemlerde sosyal demokrasi faşizmle aynı cephede yer almamaya ona karşı kendi önderliğinde bir muhalefet sürdürmeye çalışır. İşte sosyalistlerin değerlendirmeye çalışmaları gereken çelişki budur.» (s: 11) Evet, «Kurtuluş» burjuvazinin farklı kesimleri arasındaki çelişkiden faydalanarak (!) burjuvazinin kuyruğuna takılmayı bu şekilde önermektedir. Tabii ki, bu önersini teorik olarak temelsiz bırakmıyor (!) ve şöyle izah ediyor:

«Biz anti-faşist mücadeleyi devrim temel sorununa bağımlı bir görev olarak değerlendiririz. Anti-faşist mücadele hiç bir zaman için devrim temel sorununun önüne geçerek temel sorun haline gelemez ve görevimizi tespit ederken de «anti-faşist» perspektiften bakamayız. Bunu ancak bir «anti-faşist» yapar. Onun için her mesele anti-faşizm perspektifinden görülür, görevler bu perspektife bağlı olarak ele alınır. Bu tür anti-faşistler değişik dünya görüşlerine sahip olabilirler. Biz sisteme bağlı siyasal bir sorun olan faşizmi ve ona karşı mücadeleyi ele alırken, «anti-faşist mücadele» perspektifinden değil, devrim temel perspektifinden bakar ve *faşizmin ortadan kaldırılması devrim sorunudur,* yani asli olan devrim sorunudur deriz. Anti-faşist mücadele ise buna bağlı bir meseledir.» (s: 7) «Kurtuluş» faşime karşı mücadele sorununu «anti-oligarşik devrim» sorununa ancak bu kadar «bağlı» kıldıktan sonra da, kendisini şöyle tanımlar, «biz anti-faşist değil, sosyalistiz».

Evet «Kurtuluş» aynen böyle söyler. Buradaki ifadeye göre «Kurtuluş» «anti-faşist değil, sosyalist» olduğu için, anti-faşist mücadelede CHP'yle güçbirliğine gitmeyi önermektedir. Mazallah, demek «sosyalist» değil, sosyalist» olduğu için, anti-faşist müca-Sükan ile bile işbirliğine gidecekmiş! Çünkü Kurtuluş'un yukarıdaki ifadesine göre bir «anti-faşist» için «her mesele anti-faşist perspektifinden görülür» fakat, «sosyalist» perspektif kuşkusuz daha hemojendir, yani sosyalist için karışık bir mesele bulunmaz. Bunun için de, Kurtuluş, bu homojenliğinden dolayı, burjuvazi arasındaki «çelişki»lerden faydalanmak için CHP'yle güçbirliğine gitmeyi savunmaktadır. «Kurtuluş» bu sınıf işbirliği politikasını haklı çıkarmak için, Dimitrof'a sığınmaya çalışmaktadır: «Dimitrof işbaşındaki faşizmi tanımlarken, «finans kapitalin en emperyalist, en gerici, en bağnaz kesiminin ... diktatörlüğüdür» şeklinde hakim sınıf içerisinde bile bir ayırım yapan bir tanıma gitme gereğini duymuştur» (s: 10)

Bu doğru, çünkü, faşizm, burjuvazinin arasındaki tüm çelişkilerin kalktığı bir yönetim biçimi değildir. Tekelci burjuvazinin kendi arasındaki çelişkilerin faşizm döneminde de devam etmesinden ve devlet üzerinde egemen olan tekelcilerin, yani faşizmi uygulayan güçlerin, diğer tekelciler üzerinde de egemenlik kurmaya çalışmalarından dolayı, faşizmi uygulayan tekelci burjuvaziye karşı diğer tekelci burjuvaların girişimde bulunmaları doğrudur. Bunun için de faşizmin tekelci burjuvazinin tümünün değil, fakat bir kesiminin kanlı terörist diktatörlüğü olması, Dimitrof tarafından haklı olarak tespit edilmiştir. Ama bu tespitten ancak «Kurtuluş» ve benzerleri, faşizme karşı olan burjuvaziyle bizim ülkemiz şartlarında ittifak yapılması sonucunu çıkarabilirler. Mesela V L A D İ M İ R B O N E V, «Birleşik Cephe, Halk Cephesi, Vatan Cephesi» adlı kitabında, B u l g a r i s t a n' daki faşist diktatörlük döneminde faşizmi uygulayan Alman işbirlikçileriyle «İngiliz, Fransız sermayesi ile ilişkili ve çıkarları Alman tekellerinin üstünlüğünden zarar gören burjuva çevrelerini temsil eden resmi sağ-kanat muhalefet» arasındaki bu çıkar çelişkisini belirtmişti. Fakat, şunu hemen ekleyelim ki, Bulgaristan'da çıkar çelişkisi yüzünden faşizmi uygulayan işbirlikçilerle, Fransız ve İngiliz işbirlikçileri arasında doğan bu ...çatışmadan dolayı, Dimitrof, «Kurtuluş»un ileri sürdüğü «çelişkiden faydalanma» gerekçesiyle, faşizme karşı olan işbirlikçi çevreyle ne bir güçbirliğine girmiş, ne böyle bir laf etmiş, ve ne de sınıf işbirliği politikasını böylesi yeni renklerle boyayarak, yeni bir şeymiş gibi işçi sınıfına sunmuştur.

«Kurtuluş» bu boyalı sınıf işbirliği politikasını yutturabilmek için, şu demogojiye baş vurmuştur: «Günümüzde esas olarak, burjuvazinin reform siyasetini sürdüren sosyal-demokrat partilerdir. Bu partiler burjuvazinin partileri olmak nedeniyle kitleleri karşı-devrim saflarına taşırlar. Ancak anti-faşist mücadelede ise daha farklı bir durum doğar. *Toplumsal muhalefeti* yönlendirme göreviyle yükümlü olan bu partiler aynı zamanda «demokrasiyi» savunurlar. (!) (s: 11)

«Kurtuluş»un kendi kendisiyle nasıl çeliştiğini okuyucuya göstermek için kendi geçmişinden bir şey aktarmak istiyoruz. Daha önceki polemiklerimizde ve biraz önce de bu yazıya aldığımız bir alıntıda «Kurtuluş» şöyle bir görüş belirtiyordu: «Faşizme karşı mücadele özünde bir devrim mücadelesi olmasına rağmen, bu gün oligarşiye karşı değil, ama faşizme karşı yanımıza çekeceğimiz güçler hiç de az değildir. Elbette görevimiz bu mücadeleyi anti-oligarşik devrim mücadelesine tabi kılmaya çalışmak olmalıdır». Şimdi Kurtuluş'a birkaç soru daha soralım: CHP-AP koalisyonu niteliğinde olan mevcut hükümetin kurulmasıyla sizce, hangi yönetim başladı şimdi Türkiye'de? «Oligarşik» yönetim mi? yoksa başka bir yönetim mi? Faşizme karşı yanına topladığınız o güçleri şimdi kime karşı kullanıyorsunuz? Sizin daha önceki düşüncelerinize göre CHP'nin de iktidara gelmesi, buna benzer başka partilerin de iktidara gelmesi «oligarşik» yönetim olacaktı, yine size göre «oligarşik» yönetim bir ülkede olduktan sonra, o ülkede devrimin dışında demokrasiden söz edilmeyecekti? Ve hatta biz 1974' teki CHP-MSP hükümeti döneminde «kısmi demokratik ortam»dan söz ettiğimizde, siz buna dahi karşı çıkıyordunuz. Ama şimdi

Sınıfının Yeni Bir Yol Ayrımı —3

bir CHP-AP koalisyonu niteliğinde olan bu iktidarı, sadece CHP'nin iktidarıymış gibi gösteriyorsunuz; bu yetmiyor bir de dolaylı yollarla, «demokrasiyi savunurlar» diyerek, bir CHP iktidarının demokrasiyi savunabileceğini söylüyorsunuz. İşte böylece «anti-oligarşik» devrim mücadelesine tabi kılacağınızı iddia ettiğiniz faşizme karşı mücadelede bu gün, «oligarşik» devletin başında bulunan ve kitleleri «karşı-devrim saflarına» taşıdığını kabullendiğiniz CHP ile ittifakı öneriyorsunuz. İçine düştüğünüz bu oportünist bataktan kurtulmanız artık kolay olmayacaktır. «Kurtuluş,» CHP ile ittifaka girme yarışını diğer oportünistlerden önde bitirmeye çalışarak şöyle der:

«Buraya kadar söylenenler aslında proletarya partisinin bünyesinde gerçekleştirilebilecek olanlardır. Yani önümüze dikilen birinci görevin üstünden atlayıp, bu ittifak siyasetini uygulayabilmenin imkanı yoktur. Şu anda ne sosyal-demokrasiyi ittifaka zorlayabilecek bir proletarya partisi vardır, ne de sosyal-demokrasi «kendiliğinden ittifak yapmak istese» (!) ittifak yapabileceği bir örgüt mevcuttur. Bu durumda sosyal-demokrasi kendi bildiği türküyü söylemeye devam edecektir.» (s: 12) «Kurtuluş» sosyal-demokrasiyle ittifaka girmek için önce bir proletarya partisi istiyor, ve daha sonra sosyal-demokrasiyle sınıf işbirliğini gerçekleştirmek için kendisinin hazır olduğunu söylüyor. Bu güne kadar CHP'yle ittifaka girmek isteyenleri de şöyle kınıyor: «Tespit edilmesi gereken, taban olarak değil, örgüt, ideoloji politika olarak sosyal-demokrasinin faşizmle bir çelişkisi olup olmadığı ve bu çelişkinin sosyalist harekette bir ittifakı yaratacak ölçüde önemli olup olmadığıdır. Bugünkü tehlike ise, bu ittifakın olabileceği sonucuna varanların, bu ittifakı bireysel olarak kurmaları ve sosyal-demokrasinin kuyruğuna takılmalarıdır.» (s: 12)

«Kurtuluş», Türkiye'nin şartlarında sosyal-demokrasi olarak gördüğü CHP'nin kimleri, hangi sınıfların politikasını temsil ettiğine bakmayarak. onunla yalnız «örgütsel» değil, «ideoloji, politika olarak» dahi bir güçbirliğine gitmeyi, fakat bunun TKP'nin yaptığı gibi tek başına değil, «Kurtuluş» ve onun gibilerinin de katılmasıyla gidilmesini önermektedir. «Kurtuluş,» kendi aklınca: «Bu gün ters tarafa asılmayı» savunanlar gerçekten *ters tarafa asılmayı* savunmaktadırlar, o kendilerini bir hareket olarak değilde bir reaksiyon olarak değerlendirme mantığı içerisinde olanlar, kuyrukçuluk siyasetini savunanlar kadar önemli bir hata içerisine düşmektedirler.» (s: 12), diyerek, bu sınıf işbirliği politikasına katılmayanları «ters tarafa» asılanlar, yani «sol» sapma içinde olanlar olarak göstermektedir. Biz bazı yazılarımızda «Kurtuluş» ve bunun gibilerine: oportünist, işçi sınıfı düşmanı, küçük burjuva entellektüelleri gibi kendilerine layık terimleri kullandığımız zaman bizi «Küfüzbazlık, sekterlik» vb. gibi terimlerle suçlamaktadırlar. Peki şimdi «Kurtuluş»un şu yaptığına ne denir? Kendilerini «anti-faşist» değil «sosyalist» olarak gösteriyorlar; «ama sistemin henüz yıkılma tehlikesiyle yüz yüze bulunmadığı dönemlerde» sosyal-demokrasi dedikleri CHP'nin faşizme karşı olabileceğini söyleyip, sonra da bu gün «henüz iktidarın yıkılma tehlikesiyle yüz yüze» bulunmadığı gerekçesiyle sosyal-demokrasiyle sınıfsal işbirliğine girmeyi savunmaktadır.

Dahası, CHP'nin genel başkanı Ecevit çıkıp, bizzat kendi ağzıyla, «biz sosyal-demokrat değiliz, çünkü sosyal-demokrasi geçmişinde Marksizmin temelinden kaynaklanır, biz Marksizmin temelinden kaynaklanmadığımız için, kendimize has olan demokratik-sol terimini kullanıyoruz» gibi sözlerle sosyal-demokrat olmadıklarını dünya ve Türkiye kamu oyuna bağırmasına rağmen, bizim şarlatan oportünistler kırk dereden kırk su getirerek, illah da CHP'nin kuyruğunu bir türlü bırakmıyorlar. Oportünizmin bu kadar hayasızı da dünyada görülmüşmüdür hiç? Buna oportünizm bile denmez. (mevcut ekonomik ve siyasi yapı, CHP'nin sınıfsal ve siyasi niteliği hakkında daha önce gerekenleri söylediğimiz için burada bir daha tekrar etmeye lüzum görmüyoruz). Böylece «Kurtuluş»ta, faşizme karşı mücadelede yerini ve tavrını belirlemiş oluyor: Yani, CHP içindeki burjuvazi ile emekçi tabakalar arasındaki çelişkiden yararlanarak CHP'nin tabanı ile ittifak değil, fakat tersine, tekelci burjuvazinin kendi arasındaki çelişkiden «yararlanarak», «kitleleri karşı-devrim safına taşıyan» CHP'yle, «örgüt, ideoloji ve politika olarak» ittifak!

«Kurtuluş»un aynı yazıda sosyal-demokrasi ile ittifak açısından, Türkiye Kürdistanı ile ilgili görüşlerine gelince: Bu konuya da, okuyucunun izniyle, daha önce «Oligarşi, Anti-faşist Mücadele Ve Sömürge Kürdistan» başlığı altında yazdığımız yazıda Kurtuluş'un bu konudaki görüşlerini eleştirirken söylediğimiz bir şeyi hatırlatarak girmek gerekiyor. Emeğin Birliği'nin 11. sayısında «Kurtuluş»un eleştirisiyle ilgili yazımızı şu cümlelerle bitirmiştik:

«Daha başka bir deyimle söyleyecek olursak: Kürt halkına mevcut iktidarın yıkılmasının kendilerini pek ilgilendirmediğini, onları ancak «anti-sömürgeci ve anti-feodal» mücadelenin ilgilendirdiğini ve mevcut merkezi devlet yaşadığı halde (ki anti-sömürgecilik ve anti-feodal bir mücadeleyi önermek bundan başka anlama gelmez» Kürt halkının bağımsızlık mücadelesini başarıya ulaştırabileceğini; Kürt halkına salık vermek, Kürt halkına kurtuluşu değil sonuna kadar ezilen bir ulus olarak yaşamasını salık vermekten başka bir şey değildir. Bilerek veya bilmeyerek, örülen bir ihanet zinciri, bu zinciri «sömürgecilik» edebiyatı yaparak örenlerin boyununda, tarihi bir yüz karası olarak takılı kalacaktır. İşçi sınıfı adına bu görüşü savunanlar, bugün de faşizmin Kürdistan'da yaratmış olduğu kitle temeline fiilen ortak ve bunun sorumluluğu altındadırlar.»

Okuyucuya, «Kurtuluş»un Kürdistan'ın sömürge olduğu görüşünü savunduğunu, ikinci ve üçüncü sayılarında, Kürdistan'da ayrı örgütlenmenin de mümkün olabileceğini savunduğunu hatırlatırız. İşte Kurtuluş, Kürdistan konusundaki bu keskinliğine rağmen, bugün Kürdistan'ın adını bile anmayan, Kürt diye değil bir ulusun, bir insanın bile olmadığını savunan CHP'yle güçbirliğine gitmeyi savunmaktadır. Bunu yaparken de «Kurtuluş»un hakkını yememek lazım (!) Çünkü: «Hemen bütün Türkler bu şovenizmle öyle yoğrulmuşlardır ki, bugün sosyalist olanlar bile, «Angola, Portekiz'in sömürgesidir», «Eritre Etiyopya'nın sömürgesidir» denildiğinde hiç rahatsız olmazken, Kürdistan'ın sömürge olduğu tezleri karşısında burjuvazi gibi hop oturup hop kalkmaktadırlar.» (s: 13) diyerek, CHP'yle işbirliğine rağmen, sağ olsunlar, yine de Kürdistanın sömürge olduğunu savunmaktadırlar!

«Kurtuluş», CHP «biz sosyal-demokrat değiliz» demesine rağmen CHP'yi ne edip edip, illah ta sosyal-demokrat yapıp, anti-faşist cepheye çekip «faydalanmak» görüşünden hareket ederek, sınıf işbirliğini, diyelimki birtakım çevrelere yutturabildi! Peki CHP'yle «sömürge Kürdistan»ı nasıl bağdaştıracaktır? Bilindiği gibi, Kurtuluş'un demokratik mücadelede her zaman ileri gördüğü üç ilke vardır. Ve bunlardan biri de: «anti-şoven» ilkesidir. Şimdi bu «anti-şoven» ilkesi ne olacaktır? Bu konuyu tartışmaya hiç lüzum yok ki, CHP, Kürdistan diye bir şeyi kesinlikle kabul etmez. Böyle olunca, (ki kesinlikle böyledir,) «Kurtuluş» iki şeyden birisini yapmak zorunda kalacaktır. Ya anti-faşist mücadelede CHP'yle ittifakın hatırı için Kürdistan diye bir şeyden bahsetmeyecek ya da CHP'yle ittifaktan vazgeçecek. Yani, ya anti-şoven olacaktır ya da anti-şovenizmi bırakıp CHP'yi tercih edecektir. Çünkü bunun ikisinin birden, bir arada olmasının olanağı yoktur. Ve bunu tartışmaya bile lüzum yoktur. Kurtuluş bunun böyle olduğunu bizden iyi bilir. (!)

Ve bugün CHP'yle bir ittifaka karar vermişse, şunu söylememize izin versin ki, Kurtuluş «sömürge Kürdistan» diye aşırı bir şekilde savunduğunu göstermeye çabaladığı Kürt halkına, E. B.'nin 11. sayısından buraya aldığımız alıntıda da belirtmiş olduğumuz gibi ihanetin içine girmeye karar vermiş demektir. Kürdistan'a «sömürge» demek, Kürt halkına hizmet etmeyi değil daha önce belirttiğimiz gibi, Kürt halkını, Türk emekçileriyle biribirinden kopararak, böylesi ihanetlerin eşiğine getirmeyi içerir. Kurtuluş'un yukarıdaki aldığımız alıntıdan da anlaşılacağı gibi Kürdistan'a «sömürge» demesi «Kurtuluş»a Kürt halkına ihanet etme hakkını vermez. Ve Kürt emekçi halkını da CHP ile ittifaka sokmaya çalıştığı müddetçe, Kürdistan'a «sömürge» demesi şarlatanlıktan başka birşey ifade etmemektedir. Önemli olan Kürdistan'ın ve Kürt emekçilerinin tümünü mevcut düzenin (faşizmiyle ve CHP'siyle) değiştirilmesi için Türk emekçileriyle aynı örgüt ve aynı mücadele içerisinde Kendi Kaderlerini Tayin etmek uğruna anti-faşist ve anti-kapitalist cephede birleşmeleridir.

«Kurtuluş» bu sınıf işbirliğine Kürt emekçilerini de razı edebilmek için, şu nasihatta bulunur:

«Bugün faşistler de, sosyal-demokratlar da sömürgecilikten yanadırlar, ancak, kendi aralarında da kitle desteği sağlama, mevcut

(Devamı 12. Sayfada)

"Cephe Tartışmaları" üzerine

Yazımızın birinci bölümünde, Sosyalist Gazete yazarının, Emeğin Birliği'ne partinin oluşumu ve cephenin amacı konularında yöneltti̇ği eleştirileri cevaplamaya çalışmıştık. Bu bölümde de, yazarın ittifak anlayışı üzerine yönelttiği eleştirileri ele alacağız.

Ancak bu bölüme geçmeden önce, geçen sayıda çıkan birinci bölümle ilgili bir düzeltme yapmamız gerekiyor. Yazının birinci bölümünün son iki paragraflık kesimi, yayına hazırlanmak üzere kısaltılarak redaksiyondan geçirilirken, yeterince açık olmayan ve bazı yanlış anlamlara yol açabilecek bir biçimde özetlenmiştir. Bu bakımdan, okurlardan özür dileyerek, bu iki paragraflık bölümü düzeltilmiş haliyle yeniden yayınlıyoruz:

Sayın yazar, «anti-kapitalist» ilkesi için, gazetenin 56. sayısındaki yazıda da bize şöyle bir akıl babalığında bulunur:

«Emeğin Birliği : İttifakları **«anti-kapitalist»** zeminde gördüğünden, ittifak edeceği unsur bulamaz.»

Bir bakıma yazar haklıdır. Çünkü gerçekten de, Emeğin Birliği, bu ilkeye titizce sadık kaldığı için, bugünkü şartlarda ne TKP, TIP, TSIP, TEP, SDP, VP, gibi küçük burjuva aydın partileriyle ve ne de Kurtuluş, Devrimci Yol gibi gruplarla anti-faşist halk cephesinin oluşturulması yolunda ittifak yapamaz duruma gelir. Bilindiği gibi bu parti ve grupların hepsi «anti-kapitalist» ilkesine karşı çıkmakta ve büyük çoğunluğu CHP ile bir anti-faşist ittifaktan yana siyaset izlemektedirler. Bu durumda, E.B. ne yazabilir? Yazar E.B.'nin ittifak edecek unsur bulamayacağını savunuyor. Bunun için bu ilkeden vazgeçmesi gerektiğini salık veriyor.

Ama biz başka türlü düşünüyoruz. Emeğin Birliği'nin «anti-kapitalist» platformda ittifak yapabileceği unsurların daha bugünden fazlasıyla bulunduğunu ve doğmakta olduğunu, şimdiki halde E.B.'nin bunlarla hızla kaynaşması gerektiğine inanıyoruz. Bu unsurları doğuran, Türkiye'deki ekonomik ve sosyal yapının kendisidir. Emperyalizmin ve işbirlikçisi tekelci sermayenin güdümünde gelişerek toplumsal yapıda hakim olan kapitalist ilişkiler, hergün biraz daha fazla, bu kapitalist sömürü düzeniyle tüm emekçi tabakalar arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi derinleştirmekte, daha fazla işçiyi, küçük üreticiyi, tüm emekçi yığınları üzerlerindeki kapitalist sömürü ve baskı düzenine karşı mücadeleye itmektedir. Kapitalist düzenin belirlediği sınıfsal saflaşma derinleştikçe, daha geniş yığınlar, sadece emperyalizme, feodalizme, ya da faşizme ve gericiliğe karşı değil, fakat mevcut baskıların kaynaklandığı kapitalist sömürüye karşı mücadelenin zorunlu olduğu gerçeğini, daha iyi görmektedirler. Işte Emeğin Birliği'nin bir halk cephesinin oluşturulmasında esas ilgilendiği ve dayandığı, kapitalist sömürüye karşı böylesi bir mücadeleye atılan, işçi ve emekçi yığınlarıdır. Bu yığınlar arasından çıkan, ve burjuvaziyle birliği öngören oportünist yardakçılık görüşlerine karşı doğru bir siyaset arayışı içinde olan işçi ve emekçi gruplarıdır. Bugünkü şartlarda, Emeğin Birliği bu unsurların mücadele ve güç-birliği politikası ile birleşik bir güç haline getirilmesine çalışmaktadır. Ve diğer grupları da bu yolda bir güç ve eylem birliğine çağırmaktadır. Çünkü, Türkiye'de gerçek bir anti-faşist halk cephesi ancak bu uğurda bir mücadeleyle oluşabilir. Yoksa, bugün siyaset sahnesinde boy gösteren bazı kaşarlanmış ve iflâh olmaz partilerin burjuvaziyle güçleri birleştirmek için yaptıkları cephe çağrılarıyla değil.

Kısacası, Emeğin Birliği ,bu parti ve gruplarla ittifak yapamaz diye «anti-kapitalist» ilkesinden vazgeçmez. Çünkü bu ilke doğrudur. Tersine, bugün kapitalist sömürüye karşı mücadele içine giren bütün güçlerin anti-faşist ve anti-kapitalist temelde eylem ve güç birliğini sağlamak için mücadele eder. Bu güç birliği geliştikçe, faşizme karşı mücadelenin aynı zamanda kapitalizme karşı da sürdürülmesi zorunluluğunu kabullenen bütün gruplarla ittifakın gerçekleşmesi için çalışır. Emeğin Birliği, anti-faşist halk cephesinin böyle bir politikanın sürdürülmesi neticesinde gerçekleşebileceğine inanır. Bu yüzden, E.B.'nin «anti-kapitalist» ilkesinden vazgeçmesi bir yana, bu zorunluluk diğer bütün parti veya grupların da karşısına dikilecektir. Ve o zaman herkesin önünde iki yol olacaktır: ya aynı zamanda kapitalist sömürüye de karşı olan bir anti-faşist halk cephesi içinde yer alacaklar, ya da buna karşı direnecek ve kaçınılmaz olarak burjuvazinin yanında yer alacaklardır. Bu gerçek karşısında direnecek olan oportünist partilerin hepsinin akıbeti dağılmak, parçalanmak ve emekçi halk hareketinin dışına atılmak olacaktır. «Anti-kapitalist platform»da ittifak yapılabilecek bir unsur bulunamayacağını iddia edenler, ülkenin sınıfsal ve siyasi yapısından kaynaklanan gerçeklere gözünü kapatmış olanlardır. Son olarak belirtmek gerekirse, biz sayın yazarın iddia ettiği kadar «keskin» değiliz, ama burjuvazi karşısında kendileri kadar «yumuşak» olduğumuzu da söyleyemeyiz.

İTTİFAK ANLAYIŞI ÜZERİNE

Yazar, «İttifak Anlayışı» bölümünde de, Emeğin Birliği'nin bu konudaki görüşlerini eleştirerek, E.B.'nin ittifak sorununu anlamadığını, keskin ve sekter olduğunu iddia etmektedir. Bu iddiasını ispat etmek için de, 1 Mayıs 1977'de Emeğin Birliği ile, Kurtuluş, TEP ve Proleter arasında oluşturulmaya çalışılan ittifak girişimine karşı bizim eleştirimizi ele almış ve bir yanlış bulduğunu zannederek, bizim Dimitrof'u tahrif ederek, «canına okuduğumuz»u ilan etmiştir. Bizim nasıl bir ittifak anlayışına sahip olduğumuzun biraz olsun anlaşılabilmesi için bu «tahrifat» iddiası üzerinde durmak lâzım.

Emeğin Birliği, 1 Mayıs 1977 de kurulmaya girişilen bu ittifakı kendi görüşleri açısından eleştirirken, Dimitrof'tan bu konuda bir alıntı alır ve bunun üzerine sözü edilen ittifak bakımından bir yorum yapar. Sosyalist gazetesi yazarı da bu alıntıyı aktarır:

«Uçüncü olarak, **Marksis - Leninist** teori ile donanmış insanlara ihtiyacımız var. Bu amacı ustaca kullanmayan insanlar dar çerçeve içerisinde kalır, politik kaymalar yapar, ileriyi göremez, olaydan olaya karar alır, mücadelenin genel çerçevesini kaybederek kitleleri nereye yönelttiğini ve kimleri yönettiğini unutur.» (Dimitrov'dan aktaran: E.B., Temmuz 1977)

Dimitrov'un bu sözlerini E.B. şöyle yorumlar: «İttifaklar, Dimitrov'un da belirttiği gibi, «dar çerçeve içerisinde kalan», «olaydan olaya karar alan» «mücadelenin genel çerçevesini kaybeden» unsurlarla yapıldığı takdirde hiç bir zaman sağlam hedeflere dayalı ve sürekli bir ittifak haline gelemez.» (a.g.y.)

Yazar, E.B.'nin bu görüşünü aktardıktan sonra kendisi şöyle devam eder: «Kendi niyetine uygun biçimde Dimitrof'un canına okumuş. Dimitrof, sıkı Komünist kadrolardan bahseder ve bunlar olmazsa ne gibi sapıtmalara düşülebileceğini açıklar. Ama E.B. olayı tersinden alıp tutarsız unsurlarla «sağlam hedeflere dayalı ve sürekli bir ittifak» kurulamayacağı sonucuna varır. Ittifak denen olay sınıf planında işçi sınıfı ve küçük-burjuva tabakalar arasında gerçekleşeceğine göre, proletarya sosyalistleri, ittifak kurdukları küçük-burjuvalardan Marksist olmalarını isteyebilir mi?» (Sosyalist, No. 2)

Evet sayın yazar, Marksistler küçük-burjuvalardan Marksist olmalarını istemezler de, beklemezler de. Ama hangi Marksist, sizin yaptığınız gibi, ittifak sorununu sadece farklı sınıfların (örneğin proletarya ile küçük-burjuvazinin) arasındaki ittifak sınırları içinde göstermeye çalışır? Yanıldığınız nokta burasıdır. «Ittifak denen olay» sadece farklı sınıflar arasında olmaz. Ama, bugün ülkemizde önemi son derece açık olarak ortaya çıkmış olduğu gibi, bir de «proletarya sosyalistlerinin» farklı grupları arasında da ittifak olabilir. Zaten bildiğiniz gibi biz bunu, genel olarak, mücadele birliği politikası içinde ele alıyor ve bu doğrultuda, sosyalist hareket içindeki unsurlarla bir birliğin oluşabilmesi için çalışıyoruz.

Şimdi yukarıdaki ittifaka bakalım. Bizim Dimitrof'tan alıntıyla istediğimiz «sağlam hedeflere dayalı ve sürekli ittifak», küçük-burjuvazi ve onların temsilcileriyle mi, yoksa işçi sınıfı adına hareket ederek herkesten daha fazla Marksist geçinen gruplarla mı olması gereken bir ittifaktır? Yazarın kendisi de E.B.'den bir kaç alıntı alarak göstermiştir ki, bu ittifak, TEP, Kurtuluş, Proleter ve E.B.'nin oluşturmaya çalıştığı bir ittifaktır. Peki, E.B.'nin TEP ve Kurtuluş'tan Marksist olmalarını beklemesi çok mu abestir? TEP kendisinin proletarya partisi olduğunu ilan etmiştir. Kurtuluş ise, Marksizmi kendisinin savunduğunu iddia etmektedir. Marksist olduklarını ilan eden bu iki gruptan da, Dimitrof'un mark sistlerden istediği şekilde, hareket etmelerini istememizin ve beklememizin neresi yanlıştır? Çün kü bu ittifak, farklı sınıf temsilcileri arasında değil, fakat sizin de sözünü ettiğiniz, «sosyalistler-arası» bir ittifak olmak istidadındaydı.

Böyle olunca, E.B. «kendi niyetine uygun biçimde Dimitrof'un canına okumuş» mu olur, yoksa Dimitrof'un marksistlerden beklediklerine, kendi dışındaki sosyalistlerin de uyması gerektiğini belirterek, bunun için dürüst bir çağrıda mı bulunmuş olur? E.B. her konuda olduğu gibi, ittifaklar konusunda da titizdir ve samimidir. Bu konuda marksist ilkelere bağlı olarak hareket etmeye çalışır. Bu yüzden de, kiminle hangi temeller üzerinde ittifaka girebileceğini titizlikle tayin eder. Küçük-burjuvaziyle ittifak konusunda başka sosyalist hareket içindeki ittifak konusunda başka ilkeleri göz önünde tutar. Ve eğer sosyalist hareket içindeki gruplar arasında bir ittifak sorunu gündeme gelirse, kuşkusuz onları bir küçük-burjuva olarak değil, bir sosyalist olarak değerlendirip, ona göre ilkeler ortaya koymak gerekir.

Daha sonra yazar, yukarıda sözü edilen ittifakı, Emeğin Birliğinin bozduğunu söyleyerek, şöyle bir suçlamada bulunmaktadır: «Emeğin Birliği bu anlayış farklılıklarından hareketle TEP ve Kurtuluş'la «demokratik platformda dahi aynı doğrultuda yürünemeyeceği» sonucuna varıyor. «Demokratik platformda dahi» ittifak edilmezse, geriye zaten ne kalmaktadır? Onümüzdeki mücadelede demokratiktir. Bu mücadele proleter-

«Sosyalist» Gazetesine Cevap-2

yanın bütün küçük-burjuva, köylülük müttefiğidir. TEP ve Kurtuluş, Emeğin Birliği'ne göre proleteryayı temsil etmiyor desek, küçük-burjuva tabakaları da mı temsil etmiyorlar?

«Emeğin Birliği sirke gibi keskin. Ittifak edeceği unsurlara ayrı görüş hakkı tanımıyor.» (Sosyalist, No. 52)

Yazarın herşeyi, nasıl birbirine kattığı açıkça ortadadır. E.B. girişilen bu ittifakı, durup dururken, gerekçesiz olarak ve «sirke gibi keskin» likten dolayı bozmamıştır. Eğer yazar bu eleştirisini samimi olarak yapmak isteseydi, eleştirdiği yazıda ittifakların nasıl ve hangi temeller üzerine olabileceği konusundaki görüşlerimiz kendine ışık tutabilirdi. Emeğin Birliği, aynı yazıda, ittifakların bir kısmının sosyalist mücadele yolunda olabileceği gibi, bir kısmının da demokratik mücadele platformunda gerçekleşebileceğini, ancak bu ittifakların hepsinin de sağlam ve istikrarlı ilkeler temelinde olması gerektiğini belirtmiştir. Ve kurulmaya çalışılan bu ittifakın, demokratik mücadele platformunda dahi, savunulması gereken demokratik ilkeler konusunda ayrı ve zıt görüşte olan gruplar tarafından oluşturulmaya çalışıldığından dolayı, sürekli, istikrarlı bir ittifak olamayacağını, nitekim de olmadığını belirtmiştir. Yazar ise, basit bir mantık oyunu içindedir: Madem ki, demokratik mücadelede ittifak söz konusu, o halde karşımızdakini küçük burjuva yerine koyar ve ne olursa olsun ittifakı oluştururuz. Mesele bu kadar basit değildir sayın yazar. Her marksist, demokratik mücadele içinde ittifak yapacağı unsurların karşısına, mutlaka ortak olarak savunulması gereken ilkeler ileri sürmek durumundadır. Hele bu demokratik mücadele ittifakı, sosyalizmi benimsemiş diğer gruplarla olursa, bu ilkelere uyulmasını titizlikle beklemek zorundadır.

Meseleyi bu demokratik mücadelede ittifak ilkeleri açısında inceleseydiniz, bu ittifakı gerçekleştirmeye çalışan grupların 1 Mayıs katliamı sonrasında ortaklaşa çıkardıkları «1 Mayıs Provokasyonu ve Devrimci Tavır» adlı bildiriye karşı eleştirimiz içinde, bu temel ilkelerden birini ortaya koyduğumuzu görürdünüz. Sözünü ettiğimiz bildiride karşı çıktığımız önemli noktalardan biri şu idi:

Bildiride, 1 Mayıs'ın değerlendirilmesi yapılırken, devrimci hareket içindeki siyasi akımlar üçe ayrılıyor ve şöyle isimlendiriliyordu: 1. Çin yanlıları, 2. Sovyet yanlıları, ve bir de 3. «Bilimsel sosyalizmi bağımsız ve yaratıcı bir tutumla Türkiye gerçeklerine uygulama ve doğru sentezlere varma ve saptadıkları doğru devrimci çizgiyi yürekle izleme çabasında olan proleter devrimciler». Bu tanımlama ve gruplandırma, tamamiyle TEP'in görüşünü yansıtmaktaydı ve Emeğin Birliği bunun demokratik mücadelede bağlı kaldığı temel ilkelerden birine ters olduğu kanısındaydı ve bugün de aynı kanıdadır. Çünkü o yazıda da belirttiğimiz gibi, E.B., Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle Çin arasındaki çatışmada olsun, tüm dünya burjuvazisinin sosyalist ülkelerle mücadelesinde olsun, tarafsız değildir. Sözü edilen bildirideki terimlerle belirtirsek, E.B., bu çatısmada «yansız» değil, tamamiyle «yanlıdır» Yani SSCB'den ve tüm sosyalist ülkelerden yanadır. Bu çatışmada iki «yan» arasında «tarafsız», ya da «üçüncü yan» olma görüşüne kesinlikle karşıdır.

E.B., Sovyetler Birliği'nin bazı dış politika konularında dayandığı tezleri eleştirmektedir ve doğru bildiği müddetçe eleştirecektir. Ama bu eleştirimiz, dünya işçi sınıfı hareketinin bir iç sorunudur ve hiç bir zaman için bizi Sovyet aleyhtarlığı ya da «tarafsızlık» tutumu içine götürmemiştir ve götürmez de. Aynı şekilde, biz, dünya emperyalizminin yedek gücü haline gelmiş olan, kapitalizmle sosyalizm arasındaki kavgada, dünya kapitalizmi safında yer tutmuş olan, Çin ve «Mao Zedung düşüncesi» karşısında da «tarafsız» değiliz; tersine bunlara kesinlikle karşıyız ve herhangi bir biçimde uzlaşmamız mümkün değildir. Bütün Maoizme ve onların Türkiye'deki yerli burjuva uşaklarına karşı, Sovyetler Birliği'nden ve sosyalizmden yanayız. Hiç bir kimse, bizi Sovyet aleyhtarı ya da «tarafsız» olarak gösteremez ve hiç kimse bize karşı Sovyetler Birliği'ni savunmaya kalkışamaz.

İşte, sayın yazar, sözü edilen ittifakın yürüyememesinin en önemli nedenlerinden biri budur. Çünkü, gerek TEP gerekse Kurtuluş'un bu düşüncede olmadığını, Maocu burjuva uşaklarını hâlâ devrimci hareket içinde yer alan ve ittifak yapılabilecek unsurlar olarak kabul ettiklerini siz de biliyorsunuz. Bizce bu tavırları, demokratik mücadelede gözetilmesi gereken temel ilkelerden birine kesinlikle aykırıdır. Bu temel ilkeyi Dimitrof şu şekilde belirtir:

«Üçüncü olarak, **SSCB'ne karşı karalama kampanyası yürüten herkese karşı** çok kesin bir direnme gösterilmesi gerekir. SSCB'ne karşı savaşmak, işçi sınıfının güttüğü ve bütün dünya işçi örgütlerinin büyük çoğunluğunun programında yer almış yüce bir hedef olan sosyalizme karşı mücadele etmek demektir. SSCB'ne karşı mücadele etmek, insanlık tarihinde işçi sınıfının elde ettiği en büyük başarıya karşı, bütün uluslararası proletarya ile emekçilerinin güçlerinin kat kat artıran zafere karşı mücadele etmek demektir... Faşizme düşman olmak ve aynı zamanda uluslararası anti-faşist hareketin ileri karakolu olan SSCB'ne karşı mücadele etmek olanaksızdır. Sosyalizmin ve gerçek genel halk demokrasinin büyük ülkesi Sovyetler Birliğinin tarafını kesinlikle ve tam anlamıyla tutmadan, sosyalist ve hatta namuslu bir demokrat bile olmak olanaksızdır.» (Seçme Eserler, c. II, s. 34)

İşte bu temel ilkeye dayanarak, demokratik mücadele platformunda dahi ittifak yapacağımız unsurlardan, (ister sosyalist, ister küçük-burjuva olsun) her şeyden önce, Dimitrof'un deyimiyle «namuslu demokrat» olmalarını beklemek bizim hakkımız değil midir? Yazarın bunları görmesi gerekir: İşçi sınıfı ve onun temsilcisi sosyalistler, demokratik mücadelede, her küçük-burjuva ile ya da her «demokrat» olma iddiasındaki unsurla ne pahasına olursa olsun ittifak yapmak mecburiyetinde değillerdir. Tersine onlardan, bazı konularda açık bir tavır beklemek zorundadırlar. Bunun ilkeleri tartışılabilir ve tartışılmalıdır. Ama yazarın, «ittifak bozma suçundan» E.B.'ni mahkum etmesi, ancak ilkesizliğin bir eseri olabilir. Biz kendi dışımızdakilere, ayrı görüş hakkı tanımıyor değiliz. Ama bizim dışımızdakiler de, bizim doğru bildiğimiz ilkeler ışığında kiminle ittifak edebileceğimizi tespit etme hakkımızı vermelidirler.

Böylesi bir ittifakın kalıcı olamamasının ve bozulmasının diğer önemli bir noktası da, Emeğin Birliği'nin TEP ve Kurtuluş ile devrim anlayışında birbirine zıt iki ayrı ideolojik görüşe sahip olmalarıdır. Bilindiği gibi, TEP, anti-emperyalist ve anti-feodal mücadele içerisinde, zamanında «burjuvazinin yapamadığı» bir demokratik devrimin gerçekleşmesinden yanadır. Diğer taraftan TEP, «faşizm bir karşı-devrim gücü değildir, çünkü faşizm bir güç değildir.», diyerek, faşizmi, demokratik devrim mücadelesinde belirleyici bir sorun olarak görmemektedir. Kurtuluş ise, devrimin sınıfsal ve siyasi muhtevası konusunda görüşlerini henüz açıkça koymamış ve bir belirsizlik içindedir, fakat çeşitli yazılarında, devrimin niteliğinin «anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-şovenist» olması gerektiğinden bahsetmiştir. Faşizm konusunda ise: «tırmanan faşizmden» söz ederek, Türkiye'de devletin «oligarşik» olduğunu «oligarşik devletten faşist devlete geçişi engellemek üzere» bir mücadele yürütülmesi gerektiğini, ve «faşizmin tırmanısı» karşısında, bugün «oligarşik» devleti yöneten CHP ile de bir ittifaka girilebileceğini savunur.

Emeğin Birliği ise, demokratik devrimin ancak, faşizme ve emperyalizme karşı olduğu kadar, onların dayandıkları mevcut kapitalizme karşı da bir mücadele ile gerçekleşebileceğini ve bu yüzden, gerek demokratik devrimde ve gerekse bu devrim sorununa bağlı olan faşizme karşı mücadelede herhangi bir burjuvazi ile ittifak yapılmasının söz konusu olamayacağını savunmaktadır.

Bu birbirine zıt iki görüş, demokratik mücadele alanında dahi, ayrı yönlere gitmek durumundadır. Bunun en somut örneği 5 Haziran 1977 seçimlerinde görülmüştür. Emeğin Birliği, bu seçimlerde CHP'nin desteklenmemesi ve işçi sınıfının kendi bağımsız adaylarını çıkarması gerektiğini, CHP'yi faşizme karşı mücadelede dayanılacak bir güç olarak göstermenin emekçi sınıflara bir ihanet olacağını belirtmiştir. Bunun karşısında, 1 Mayıs «müttefiklerinden» TEP ve Proleter ise, CHP'yi «milli» burjuvazinin temsilcisi olarak sonuna kadar desteklemişler, bize «oyları bölme, faşizmin ekmeğine yağ sürme» diye nasihatlarda bulunmuşlar ve kesinlikle politikamıza karşı çıkmışlardır. Görüldüğü gibi, tamamiyle «demokratik bir mücadele» olmakla birlikte, burada da birlikte aynı yöne doğru yürümenin ve ittifak yapabilmenin maddi temeli ortadan kalkmıştır. Çünkü, bu gruplar, anti-feodal ve anti-emperyalist bir birlik savunmakta, ama bu birliğin aynı zamanda kapitalizme de karşı olması gerektiğini reddetmekte, bu yüzden kendi anlayışlarına uygun demokrasi mücadelesinde ittifak yapabilecekleri bir burjuva sınıfı aramaktadırlar. Emeğin Birliği ise, bugünkü demokrasi mücadelesinin ancak ve ancak kapitalist sömürüye de karşı olmakla zafere ulaşabileceğini vurgulamakta ve demokratik platformdaki müttefiklerinden burjuvaziyle bağlarını koparmalarını ön görmektedir.

Şimdi soralım yazara: Demokratik ilkelerde bile birbirine bu kadar zıt olan görüşlerin «demokratik mücadelede» birlik olmalarının olanağı var mıdır? Bizce mümkün değildir.

Bugün siz de anti-faşist mücadelede bir birlik oluşturmaya ve bunun için önce, sosyalist grupları bir blok içerisinde güçlerini birleştirmeye (yani ittifaka) çalışıyorsunuz. Peki, siz «sosyalist blok»a davet ettiğiniz sosyalist gruplardan Marksistçe davranmalarını beklemeyecek misiniz? Siz de, anti-faşist cephe yolunda, demokratik mücadelede oluşturmaya çalıştığınız birlik içinde yer alacak unsurlardan, tutarlı demokratik ilkelere bağlı kalmalarını, deyim yerindeyse, «namuslu demokrat» olmalarını istemeyecek misiniz? Eğer bunları bile istemeden, ne olursa ol-

(Devamı 13. sayfada)

Proletarya Partisi ve «Devrimci

Proletarya partisi dünyanın her yerinde ayrı koşullarda ve ayrı biçimlerde oluşturulmuştur. Fakat, hepsinin amacı ve mücadelesi bir hedefe yöneliktir, o da proletaryanın iktidarını kurması ve yaşatmasıdır. Kuşkusuz, partilerin kuruluş biçimi ve zamanı önemli değildir, önemli olan partilerin üzerine oturtulmuş olduğu: sınıf temeli, mücadele anlayışı ve siyasetidir. Bu üç ana ilke bir proletarya partisinin vazgeçilmez unsurlarıdır. Yani, partinin sınıf temelinin proletaryanın üzerine inşa edilmesi, mücadele temelinin illegaliteye oturtulup, legal çalışmalardan sonuna kadar yararlanmayı amaç edinmesi, proletarya diktatörlüğünü yani, işçi ve emekçi yığınların mücadelesiyle gelişecek olan şiddet politikasını kendisine temel siyaset olarak almasıdır.

İşte bu tanım, bir proletarya partisinin, aynı zamanda da Bolşevik partisinin kısa bir izahıdır. Ve dünyada kuruluş zamanı ve biçimi önemli olmaksızın bir partinin Bolşevik tipte olup olmadığını bu temel ana ilkelere sahip olmasıyla ölçmek mümkündür. Proletarya bağımsız ve ayrı bir sınıftır, partisi de bütün diğer sınıflardan bağımsız bir parti olmak zorundadır. Bağımsızlığın temel ilkesi ise, illegaliteyle korunabilir; parti proletaryayı temsil ettiği için partinin büyük çoğunluğunu proletaryanın teşkil etmesi, proletarya iktidarını barışçı yollarla kuramayınca şiddeti kullanması; bu üç ana ilke proletaryanın siyasi gücü olan partinin temel taşlarını meydana getirir. Bu bakımdan proletarya partisi değişen mücadele şartlarına bağlı olarak farklı örgütlenme biçimlerine başvurma bakımından büyük bir esneklikde kazanmış olur. Proletarya partisinin tanımı bu kadar açıkken, nedense Devrimci Yol, bir bolşevik parti tanımı, bir de Mao'dan aldığı görüşlerle «savaşçı örgütlenme» diye ayrı bir parti tanımı yaratır. Devrimci Yol, 15. sayısında parti sorunu üzerine yayınladığı bir yazıda, bunun sebebini şöyle izah eder:

«Örneğin emperyalist-kapitalist ülkelerde uzun bir «barışçı» (evrimci) çalışmayla proletaryanın yukarıdan aşağıya bilinçlendirilip, örgütlendirilmesi ve egemen sınıfların bir genel ayaklanma ile devrilip, iktidarın ele geçirilmesi söz konusu iken, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde devrimin silahlı mücadele temeli üzerinde yükselen halk savaşı yoluyla gerçekleşmesi söz konusudur. Bu iki farklı tip içinde de yine farklı iktisadi - tarihi siyasi koşullara göre, devrimci mücadelenin (siyasi iktidarı ele geçirme mücadelesinin farklılıklar göstermesi sadece mümkün değil, *kaçınılmazdır*. Bu mücadelenin organizasyonunun, partinin organizasyonunda (biçimlenişinde) yansımayacağını düşünmek aptallığı ise Marksizme ait olmaz (!)» (Devrimci Yol sayı 15 s: 8)

Evet Devrimci Yol Bolşevik partiyle kafasında hayal ettiği orjinal partinin farkını yukarıdaki şekilde «sömürge ve yarı sömürgeler»le «kapitalist-emperyalist ülkeler» arasındaki ekonomik ve tarihsel farklara dayandırarak açıklamaya çalışmaktadır. Yapmış olduğu bu genelleme ile başkalarını aptallıkla suçlarken, aptallığın en büyüğünü kendisinin yaptığının farkında bile değildir D. Y.'un vermiş olduğu bu örnekten iki tip ülke alalım ve bu ülkelerin işçi sınıfı partilerinde, D. Y.'un deyimiyle: bu mücadelelerin organizasyonunun partinin organizasyonuna nasıl yansıdığına (!) bakalım. Bu örneklerden birisi çarlık Rusyasıdır ki, bu ülke o dönemde yazarın birinci şıkta belirtmiş olduğu «emperyalist-kapitalist ülkeler» kategorisine girer. Birde Bulgaristan Komünist Partisi'ni alalım ki, Bulgaristan yine yazarın belirtmiş olduğu «sömürge ve yarı sömürge ülkeler» kategorisine girer. Yine yazarın anlayışına göre Sovyetler Birliği bir genel halk isyanıyla devrim yapmış bir ülkedir, Bulgaristan ise yine yazarın anlayışına göre, «halk savaşı» vererek, devrim yapmış ülkedir. Peki şimdi yazara soralım, Rusya'da devrimi gerçekleştiren partinin «organizasyonu» nasıl biçimlenmişti? Bulgaristan'daki Komünist Partisinin «organizasyonu» nasıl biçimlenmişti (!)? Bunların her ikiside Bolşevik tipte parti değil miydi sayın yazar? Bu her iki ülkedeki parti de Bolşevik biçimde örgütlenmemiş miydi? Bu her iki partininde Bolşevik biçimde örgütlendiğini Lenin'den ve Dimitrof'dan alıntılar alarak açıklamaya lüzum yoktur herhalde. Bu gerçeği herkes bilir.

Başkalarının aptallığını kanıtlamak için vermiş olduğunuz örnekle bilmeyerek kendi aptallığınızı deşifre etmemiş misiniz? Bu tip laf oyunlarıyla proletarya partisini savsaklamanız ve yeni yeni biçimlerde partiler türetme çabasına girmeniz, sizin küçük-burjuva karekterinizi gizlemeye yetmez. Proletarya partileri her ülke koşullarında, ayrı zamanlarda ve ayrı şartlarda ortaya çıkabilirler, ve hatta bazıları devrimden sonra da kurulabilir, örneğin Kuzey Kore'de olduğu gibi. Ve hatta bazıları oportünist yöneticileri yüzünden mücadele zamanı güçsüzleşip, (örneğin Küba'da olduğu gibi) devrimden sonra yeniden kurulabilir. Bu durumların hiç birisi proletarya partilerinin örgütlenme ilkelerinin ve temellerinin ayrılığını, yani nitelik olarak ayrılığını getirmez. Hele hele proletarya partisinin savaşganlığı konusunda biçim değişikliği aramak daha aptalca bir şey olur. Peki şimdi Sovyetler Birliği Bolşevik Partisi savaşmadı mı? Sizin anladığınız anlamda bir gerilla savaşı yürütmedi mi? Sovyetler Birliği'nde sizin o kalıpçı düşüncelerinize göre iktidar bir darbe hareketi şeklinde mi ele geçirildi? Denikin'e, Kolçak'a, 14 emperyalist saldırgan devlete karşı yürütülen dört senelik bir iç savaşın ismi neydi acaba? Halkla, halk düşmanları arasında yürütülen halkın bir savaşı, yani halk savaşı değil miydi? Bu savaşı kim yönlendirdi? Sizin «barışçı» zannetiğiniz Bolşevik partisi mi, yoksa başka bir parti mi yönetti bu savaşı? Bolşevik partinin bu savaşlar sırasındaki kızıl muhafız ve sonra da Kızıl Ordu örgütlenmeleri acaba ne türden «organizasyon»lardı? Bu savaşı ve ikinci dünya savaşı dönemindeki Hitler faşizmine karşı savaşın cephe gerisindeki gerilla hareketlerini S. B. Bolşevik Partisi yönetmiştir.

Ragıs Dabrey'den öğrendiğiniz bu Bolşevik Parti aleyhtarlığı düşünceniz Marksizmle hiç bir zaman için bağdaşmaz. Bütün proletarya partileri (tabii ki proletarya adına ortaya çıkan oportünist partiler değil) birer savaş partisidirler ve bu partiler her cinsten hareketi yönetebilirler ve bu hareketleri yönetebilecek kadrolardan oluşurlar. Yoksa Sizin zannetiğiniz gibi proletaryanın «bir savaş» birde «barışçıl» yolda mücadeleyi yürütecek iki ayrı nitelikte ve karekterde partisi olmaz. Nihayet, kendi oportünistliğinizi gizlemek için «Parti Örgütlenmesinin İlkeleri» adlı eserden almış olduğunuz bu alıntı sizin doğruluğunuzu değil, yapmak istediğiniz siyasi simsarlığı açığa çıkartmaktadır. Yüzünüzün bir kez daha açığa çıkması için aynı alıntıyı buraya aktarıyoruz:

«Komünist partilerin mutlak, hatasız ve değiştirilemez bir örgütlenme biçimi olamaz. Proleter sınıf savaşının koşulları sürekli bir evrim sürecindeki değişmelere maruzdur, ve proleter öncü bu değişmelerle ahenk içinde daima bunlara karşılık düşen yeni biçimler aramak zorundadır. Aynı şekilde her ülkenin kendine özgül koşulları o ülkedeki partinin örgütlenme biçiminin özel uyumunu belirler.» (a.g.y.)

Görüldüğü gibi alıntıda sizin zannettiğiniz gibi partinin bambaşka bir nitelikle oluşturulması değil, partinin biçimsel değişikliklerle ülke koşullarına göre örgütlenmesi ve mücadele etmesi söz konusu edilmiştir. Basite indirgeyerek söyleyecek olursak, partinin sınıfsal ve siyasi temeli değil, «örgütlenme biçiminin» değiştirilmesi veya başka bir partiye göre değişik bir biçimde örgütlenmesi izah edilmiştir. Ama partinin sınıfsal yapısının değiştirilmesi söz konusu değildir. Örneğin, D. Y. yazarının şu dediği gibi bir durumun yaratılması değildir: «Bu dar devrimciler örgütü, ikinci adımda, işçi sınıfının yoksul köylülüğün en ileri unsurlarıyla bütünleşerek, gerçek anlamda öncü mertebesine, en geniş anlamda, proletaryayı temsil edecek bir öncü mertebesine yükselebilir» (a.g.e. s. 15).

Evet bir proletarya partisi, D. Y. yazarının belirttiği gibi, önce «Dar devrimciler örgütü, ikinci adımda, işçi sınıfının yoksul köylülüğün en ileri unsurlarıyla bütünleşerek» değil, ta kuruluşunda işçi sınıfı ve yoksul köylülerin «en ileri unsurlarıyla» kurulmalıdır. İşte, D. Y.'un bir sürü demogojilere başvurmasının sebebi budur; yani bir proletarya partisini «öncü» dediği entellektüellerle kurup, daha sonra da «proletarya ve yoksul köylülüğün en ileri unsurlarıyla» birleştirerek, bir küçük burjuva partisi kurma istemidir.

Yol»un Parti Anlayışı-1

Lenin, Rusya'nın özgül şartlarında, proletarya partisini ilk kurma dönemlerinde partiyi oluşturacak güçlerin, talebe olmuş, işçi olmuş farketmeyeceğini, bunların profesyonel devrimciler olup, proletaryanın sınıf çıkarları için mücadele etmelerinin yeterli olduğunu söylemiştir. Ve yine Bolşevik partisi'nin ilk kuruluşunda bir sürü gruplar bir araya gelerek, Bolşevik Partisini oluşturmuşlardır. İşte D. Y.'un «Parti Örgütlenmesinin İlkeleri» adlı eserden almış oldukları ve bizim de bu yazıya aktardığımız alıntı, Bolşevik Partisi'nin oluşturulma biçiminin aynısının her ülkede olamayacağını **kanıtlamaya** yarayan bir alıntıdır. D. Y., hem partilerin kuruluş biçiminin her ülke koşullarına göre ayrı olacağını iddia eder, hem Bolşevik Partisi tipi örgütlenmenin Türkiye koşullarında yanlış olacağını söyler, fakat, buna rağmen partinin oluşumunda küçük burjuvaların birinci planda örgütlenme yapmalarına yani, partinin temelini atmalarına sıkı sıkıya sarılır. Ve bunun içinde işçi sınıfının ve yoksul köylülerin en bilinçli kesimini ikinci planda görür.

Türkiye'de parti örgütlenmesinin Bolşevik Partisinin örgütlenmesinden farklı olan yanı yukarıda belirttiğimiz, iki esasda aranmalıdır: 1) Partinin oluşumunda Marksist aydınların değil, işçi sınıfının ve yoksul köylünün bilinçli kesimlerinin, Rusya'dakinin tersine baştan itibaren birinci planda ve en önde yer alması, (parti içi çoğunluğu ve denetimi sağlamaları) 2) Türkiye'de bir proletarya partisinin ayrı ayrı dillerde konuşan grup ve fraksiyonların bir araya gelerek parti kurmaları şeklinde değil, Marksizmi-Leninizmi doğru olarak savunan ve işçi sınıfı arasına yayarak, maddi bir güç haline getiren ve aynı ideolojik görüşde birleşen unsurların bir araya gelerek bir proletarya partisi kurması şeklinde olacaktır. Çünkü Rusya'da Bolşevik Partisi kurulurken ayrı ayrı ideolojik düşünceler henüz kesin olarak ortaya çıkmadığı için, orada bu grupların birleşerek bir parti kurmaları ve ideolojik mücadeleyi daha sonra parti içinde sürdürmeleri mümkündü. Ama bu gün Türkiye'de bu mümkün değil.

Çünkü, Türkiye'deki grup ve fraksiyonlar arasındaki ideolojik ayrılık ve mücadele çoktandır başlamış ve derinleşmiştir; bu durumda ayrı ayrı düşünceleri savunan grupları bir araya getirerek bir parti kurmanın olanağı yoktur. Bu bakımdan Rusya'da Bolşevik Partisi nasıl kurulmuşsa, bizde aynı girişimlerle bir parti kuralım demek kuşkusuz saçmalık olur. *Ama, Türkiye'de Bolşevik tipi bir örgütlenme ve Bolşevik tipi bir parti kurmanın yanlış olacağını söylemek de başka bir saçmalık olur.* D. Y. Türkiye'de kurulacak partinin «bir halk savaşı» düşüncesine göre kurulması gerektiğini savunmaktadır. Peki, ne demektir halk savaşı? Halk savaşından neyi kasdediyorsunuz? «Kapitalist-emperyalist ülkelerde... egemen sınıfların bir genel ayaklanmayla devrilip iktidarın ele geçirilmesi söz konusuyken, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde devrimin silahlı mücadele temeli üzerinde yükselen halk savaşı yoluyla gerçekleşmesi söz konusudur» derken neyi kastediyorsunuz? Küba sömürge dediğiniz ülkelerden bir tanesi. Küba'da mücadele gerilla savaşı ile başlatılıp, düzenli orduların savaşına dönüşmeden egemen güçler iktidardan giderilmiştir. Vietnam'da devrim 30 Ağustos 1945'te bütün yurt çapında bir «genel halk ayaklanması» ile başlamış, Fransız sömürgecilerinin devrimci hükümete saldırması karşısında gerilla savaşı şeklinde devam etmiş, ve düzenli ordular savaşına dönüşerek, mücadele zafere ulaşmıştır. Bulgaristan'da Mücadele kitle hareketleri şeklinde başlamış daha sonra belli ölçüde gerilla (partizan çeteleri) mücadelesi verilmiş, fakat yine düzenli ordu savaşına dönüşmeden genel halk ayaklanması gerilla hareketiyle birleşerek mücadele zafere ulaşmıştır. Bunların hangisi silahlı mücadele, hangisi halk savaşıdır? Peki Sovyetlerde ne olmuştur? Genel bir ayaklanma sonucunda dört sene süren bir iç savaştan sonra proletarya iktidar hakimiyetini ancak kurabilmiştir. Rusya'da, 1905'de halk ayaklanmasına da gidilmiş, parlementer mücadele de sürdürülmüş daha sonra 1917'de iktidar zora dayanılarak ele geçirilmiş; örneğin Bulgaristan'da da parlementer mücadele de verilmiş daha sonra zora dayanılarak iktidar ele geçirilmiştir.

Bunların içerisinde «halk savaşı» olarak gösterilecek mücadele hangisidir? Halk savaşı olmayan hansidir?. Sizin o kafanızda şekillendirmiş olduğunuz orjinal parti, yukarıda belirttiğimiz savaşlardan hangisini yönlendirecek bir yapıya haiz olacaktır. Devrimci mücadele dünyanın hiç bir yerinde bir tek savaş biçimiyle başarıya ulaşmamıştır. Hiç bir yerde devrim mücadelesi, bir tek düzelik içinde cereyan etmemiş ve yürümemiştir. Bunun için herhangi bir mücadele biçimine göre özgül bir parti kurmayı düşünmek kişinin ya kendisini, ya da başkalarını aldatmak için yapacağı bir demogoji olacaktır. Peki, sizin orjinal partinizin hangi kurumu Bolşevik bir parti biçiminkinden farklı olacaktır? Yazar birtakım yuvarlak laflar etmiş ama bu farklılıkları ayrı ayrı göstermemiş ve farklı olan kurumların neler olduğunu açıklamamıştır.

Burjuva partilerinin dışında, Marksistlerin kurması gereken veya kurabileceği iki ayrı nitelikte iki ayrı sınıfsal yapıya sahip parti vardır. Bunların birisi, kapitalizm-öncesi üretim ilişkilerinin egemen olduğu ve henüz proletaryanın gelişmemiş olduğu ülkelerde proleter olmayan emekçi sınıflara dayanılarak kurulacak olan «halk» partileri niteliğinde olan partiler; bir de kapitalizmin ve proletaryanın gelişmiş olduğu ülkelerde kurulacak olan proletarya partileridir, yani Komünist partilerdir. Bu «halk» partilerine örnek olarak 1919'lardaki Moğolistan Devrimci Halk Partisi'ni belirtebiliriz.

O dönemde Lenin: bir Moğol heyetinin «devrimci halk partisi bir komünist partisine dönüşmemeli midir?» sorusuna karşılık olarak:

«Böyle bir şey salık veremem, çünkü bir parti başka bir partiye dönüşemez» dedikten sonra şöyle devam etmiştir:

«Çoban unsurlar proleterleşinceye kadar devrimciler devlet, ekonomi ve kültür faaliyetlerini geliştirme yolunda bir hayli çalışmak zorunda kalacaklar. Bu çalışmalar belki en sonunda devrimci halk partisinin bir komünist partisine dönüşmesine yardımcı olabilir. Sadece bir tabela değişikliği zararlı ve tehlikelidir» diyerek, «bir komünist partisinin esasda bir proletarya partisi olduğunu» anlatmıştır. (D.U.K.H. s: 393 Lenin)

Görüldüğü gibi, Lenin, parti kurma konusunda, köylülerden veya küçük burjuva aydınlardan oluşacak bir partiye bir tabela, komünist tabela asmanın işe yaramayacağını, esas komünist partisinin proleterlerden oluşacağını açıkça belirtmiştir. Nitekim, temel gücünü köylülerin oluşturduğu ve ismine de «Komünist Partisi» dendiği partilerden bir örneği Çin'de görmekteyiz. Mao partinin çoğunluğunu köylüler ve diğer küçük burjuvalar oluşturduğu halde kendi volantirist ideolojisine dayanarak partiye bir «komünist» tabelası asmıştır, fakat bu gün bu partinin aynı tabelayla dünya emperyalizmine nasıl destek olduğunu ve yine bu tabelayla dünya proletaryasının başına nasıl bela olduğunu bütün dünya proletaryası ve insanları açıkça görmektedir.

Bir partinin oluşturulmasında, Marksistlerce dikkat edilmesi gereken en önemli unsur, partinin köy veya şehir küçük burjuvalarından oluşmuş olmasına rağmen o partiye «işçi sınıfı partisi» yaftasını takmamaktır. Bir parti esas olarak proletaryadan oluşuyorsa, yani partinin sınıf temeli proletaryaya dayanıyorsa, parti illegaliteyi kendisine örgütlenme temeli olarak alıyorsa ve bütün çalışmalarında legalitenin bütün imkanlarından yararlanmaya çalışıyorsa, siyaset olarak da proletarya diktatörlüğünü temel alıyorsa, bu partinin adı ne olursa olsun, mücadeleyi değişik koşullarda hangi biçimlerde yürütüyorsa yürütsün, o parti Bolşevik tipte örgütlenmiş bir proletarya partisidir. Eğer Devrimci Yol yazarı samimi davranıyor da, kurmak istediği partinin bir proletarya partisi değil, bir küçük-burjuvalar partisi olduğunu söylüyorsa, yazarın bu iddiası doğrudur. Yani ,kurmak istedikleri parti Bolşevik biçimde bir parti olamaz, çünkü proletarya partisi olamaz. Yok eğer yazar kurulacak olan partinin yukarıda belirttiğimiz sınıfsal, örgütlenme ve siyasal olarak üç ana ilkeyi kabul ederek oluşturulacak bir proleter partinin Bolşevik tipte bir parti olmayacağını söylüyorsa; yazar, doğrudan doğruya demogoji, yapıyor, laf hokkabazlığı ederek, çoluk çocuk zannettiği birtakım insanları uyutarak, kendi çevresinde tutmaya çalışıyor demektir.

(Devam edecek)

(Baştarafı 7. sayfada)

devlet biçimini yeterli görüp, görmemek konusunda azımsanmaması gereken bir çelişki oluşmaktadır. Sömürgecilik konusunda hemen hemen aynı fikirlere sahip olsalar da, genelde devrim sorunu karşısında faşistlerle sosyal-demokratlar arasında hiç bir farkın olmaması ,nasıl bizim onlar arasında bir ayrım yapmamamızı *gerektirmiyorsa*, anti-sömürgeci mücadele açısından da benzer bir durum vardır. Anti-sömürgeci mücadeleden hiç bir taviz vermeksizin bu potansiyel ittifak dikkatle değerlendirilmelidir.» (s: 15)

Bir sürü laf kalabalığı içerisinde sokuşturulmak istenen bir tek şey var, o da şudur: bugün Kürdistan'da hem faşizm, hem de «sosyal-demokrasi» kendisine kitle temeli yaratmaya çalışmaktadır. Kürt halkı faşizmi değil, her ne kadar şoven baskı ve zulmü uygulamada faşizmle arasında pek bir fark yoksa da, sosyal-demokrasiyi desteklemelidir. Bu da sözüm ona Kürt halkının «değerlendirmesi» gereken önemli bir sorunmuş! «Kurtuluş»un bu dediği, Kürt emekçilerine hiçbir şey kazandırmayacaktır. Çünkü kendisinin de belirttiği gibi, Kürt ulusuna karşı şoven baskı ve zulüm konusunda hem sosyal-demokrasi (yani CHP) hem de faşizm birbiriyle mutabıktırlar. Zaten Kürt halkının bir oy deposu olarak kullanılması, ya da «kitle desteği» olarak kullanılması, yıllardır hem Kürt ve hem de Türk burjuvazisi tarafından gerçekleştirilmiştir. Bunun için, «Kurtuluş»un demagojilerle sarıp sarmaladığı bu dolmayı Kürt halkına yutturmaya çalışması sadece CHP'ye yaranıp, CHP ile işbirliğini gerçekleştirmeyi sağlamaya yarayacaktır.

«Kurtuluş»un daha önceki yazılarından birinde şu dediğini okuyucuya tekrar hatırlatarak yazımıza son verelim. E. B.'nin 11. sayısında «Kurtuluş»tan aktardığımız alıntıda şunlar yazılıydı: «Bunun yolu da Kürdistan'ın somut koşullarından hareketle, (emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleyle birlikte) tutarlı bir anti-sömürgeci ve anti-feodal propaganda ve ajitasyon çalışmalarını örgütlemekten geçer. Yani bizim anti-şovenist olmak şeklinde ifade ettiğimiz ilke Kürdistan'da anti-sömürgeci ve anti-feodal mücadele biçiminde yansıyacaktır.»

Gördünüz mü, «Kurtuluş»un «sömürge Kürdistan» keskinliğini?! Bu yazısında Kürdistan'ın birinci sorununun «sömürgeciliğe ve feodalizme karşı» mücadele etmek olduğunu, faşizme ve emperyalizme karşı mücadelenin Kürdistan için tali planda olduğunu belirtirken, şimdi de nasıl olduysa, 180 derece dönüş yaparak, «sömürgeci» olan CHP ile «sömürge» olan Kürdistan'ı «faşizme karşı güçbirliği» içine sokmaya ve böylece «sömürge Kürdistan»ı da CHP ittifakından yararlandırmaya çalışmaktadır! Kürt emekçilerine yapılmak istenen bu ihanetin nereye varacağını daha önceden belirttiğimiz için, burada daha fazla uzatmaya lüzum görmüyoruz. Türk ve Kürt işçi ve emekçilerini, oportünistlerin burjuvaziyle sınıf işbirliği ve anti-faşist mücadeleyi burjuvazinin kuyruğuna takma çabalarının yoğunlaştığı ve sınıfsal saflaşmanın yeni bir yol ayrımına vardığı bu dönemde, yapılacak olan böylesi ihanetlere karşı uyararak, bu polemiğimizi şimdilik burada noktalayalım.

ANTİ - FAŞİST HALK CEPHESİ VE «UDC» — 1

(Baştarafı 5. sayfada)

derini Tayin etme ve belli ölçülerde bağımsız hareket etme olanakları da vardır. Örneğin, bugün Türkiye ile Amerika arasında belli bir soğukluk var. Bu nedenle Türkiye' nin silah ve kredi için Sovyetler Birliği'ne dönmesi ve Sovyetlerle olan ilişkilerini daha da sıklaştırması mümkün olabilecek bir durumdur. Zaten tarih boyunca Türkiye'deki işbirlikçi iktidarlar ABD ve diğer emperyalist güçlere hep Sovyetler'e yanaşma şantajı yaparak onlardan birtakım tavizler koparmışlardır. Bu gün Ecevit'te bunun aynısını yapmaktadır. (Geçmişte İnönü'nün, Menderes'in ve Demirel'in yaptığı gibi) Yani Türkiye ekonomik yönden emperyalizme bağımlı olmakla birlikte, siyasi yönden belirli ölçüde bağımsız bir ülkedir. Türkiye' nin Bulgaristan ve Sovyetler Birliği gibi sosyalist ülkelerle komşu olması, siyasi yöndeki bağımsız tavırlarını daha da imkanlı kılmaktadır.

Bu durumda anti-emperyalist, ulusal bir cephe kurmak neye yarar, bu cepheyi hangi işgal kuvvetlerine karşı kuracak ve harekete geçireceksiniz? Bu gün Ecevit TKP' nin emperyalizme söylediklerinden daha keskinlerini ABD'ye karşı söylemektedir. TKP bu anti-emperyalistliğini CHP'nin bu günkü «anti-emperyalist»liğiyle birleştirilebilir. Fakat, bu burjuvaziye hizmetten başka bir işe yaramaz.

Türkiye'nin ekonomik olarak feodalizmin egemenliğinde olmadığı ve siyasi olarak da emperyalizmin işgali altında olmadığı, Türkiye'nin emperyalizmle bütünleşmiş işbirlikçi tekelcilik tarafından egemenlik altına alındığı ve siyasi yönetimin bütün görünümüyle işbirlikçi tekelciliğin elinde olduğu tartışılmayacak kadar açık bir gerçektir. Durum bu olduğuna göre TKP'nin kendi programına, yazarın deyimiyle: «altın harflerle kazılmış» olduğu, «anti-emperyalist ve anti-feodal dönüşümler»i gerçekleştirmek için bir «UDC», bir manasızlık ifade etmekten başka neye yarar.

TKP öyle bir güce karşı cephe kurmak istiyor ki, adı var fakat, kendisi yok. Bunun için biz önce, TKP'nin hangi üretim ilişkilerinin hakimiyetine karşı nasıl bir cephe kurmak istediğini ve «demokratik dönüşüm» derken hangi üretim ilişkilerinin dönüşümünü sağlamak istediğini öğrenmek istiyoruz. Yoksa ÜRÜN yazarı, sözü geçen yazıda her şeyi biribirine katarak bir aşure çorbası yapıp, bunuda siyasetle uğraşan hiç kimseye yutturamaz. Sözü edilen yazıda yazar, öyle demogojiler yapmış ki; bir yandan TKP programında «kazılı» olan anti-feodal niteliğin üstünden atlayarak, Vatan Cephesi anlamında bir çağrıda bulunuyor, öte yandan ise «UDC»yi anti-faşist bir halk cephesiymiş gibi göstermeye çalışıyor. Bunların ikisi aynı şeyler değil. Ve yazar demogojide ne kadar usta olursa olsun, «Ulusal Demokratik Cephe»yle Vatan Cephesini ve Halk Cephesini aynı niteliklere sahipmiş gibi ve aynı ittifakı içerirmiş gibi gösteremez ve bunu hiç bir sınıf bilinçli işçiye de yutturamaz. Siyasi sahtekârlıklar hiç bir zaman için ne uzun ömürlü olmuştur, ne de işçi sınıfını uzun boylu uyutabilmiştir. Şurası bilinmelidir ki, mevcut durumda Türkiye'de kurulacak her anti-faşist cephe, anti-emperyalist oluşumun yanında mutlaka ekonomik ve siyasi düzenini hakim kılmış olan burjuvaziye karşı da kurulması gereken bir cephedir. Cephe sözcüğünden bahsedip, bunun da feodalizme ve emperyalizme karşı kurulacağını söylemek, mevcut durumda ekonomik ve siyasi iktidara hakim olan işbirlikçi tekelci burjuvaziyi ve onun kapitalist düzenini işçi sınıfının gözünden saklamaktan başka hiç bir anlama gelmez.

Bunun için biz her şeyden önce TKP'ye şunu soruyoruz: Siz «UDC'yi önermekle emperyalizme, faşizme ve kapitalist sömürüye karşı mücadeleden ve bunun zorunlu olarak varacağı, anti-faşist ve anti-kapitalist bir demokratik devrimden mi yanasınız? Yoksa, işçi sınıfı olmayan bir feodalizmle ve maddi temeli bulunmayan bir anti-emperyalistlikle angaje ederek, burjuvaziyi işçi sınıfının gözünden saklamaktan mı yanasınız? Bunlar açık açık anlaşılmadan, birtakım demogojiler «altın harflerle» de kazılsa sizden başka hiç kimseyi avutamayacaktır.

Biz aynı cinsten bir polemiğe, «Bağımsız Türkiye» gazetesiyle de girmiştik. Orada da söz konusu olan devrimin muhtevasıydı. «Bağımsız Türkiye» «kapitalizme karşı» bir demokratik devrimin söz konusu olamayacağını söyleyerek, gözünü tarihin gerçeklerine kapatıp, kendisini öyle kurtarmaya çalışmıştır. Ve Türkiye'de demokratik devrimin, «burjuvazinin yapamadıklarını yapmakla» yani, feodalizmin giderilmesi ve emperyalizmin Türkiye'den kovulmasıyla gerçekleşebileceğini savunmuştu. TKP'de aynı konuda görüşünü söylemek zorundadır. Yani, ya kapitalizme karşı bir mücadelenin verilmeyeceğini ve devrimin böyle bir mücadeleyle gerçekleşmeyeceğini, bunun içinde anti-kapitalist değil, anti-feodal ve anti-emperyalist bir mücadelenin verilmesi gerektiğini söylemek zorundadır. Ya da tersini...

Esas cephe politikasını belirleyen ve hangi güçlerin hangi cephede toplanması gerektiğini belirleyen sorun, devrim muhtevasının anlayışına bağlıdır. ÜRÜN yazarı 67. sayfada bir sürü demogojiler yaptıktan sonra; «günümüzde, faşizme ve emperyalizme karşı savaşımın ayrılmazlığını anlamayanlar da varmış demek (?) ...» diyerek gerçek yüzünü gizlemeye çalışmıştır. Evet faşizme ve emperyalizme karşı «savaşım» birbirinden ayrılmayan şeylerdir; bu doğru. Fakat nasıl bir «savaşım» ? Yani, ülkenin iç ekonomik, siyasi yapısından doğan bir f a ş i z m e karşı savaşırken, bununla birlikte emperyalizmi de dışarı atmak şeklindeki bir «savaşım» mı? Yoksa, 1942'de Bulgaristan örneğinde görüldüğü gibi, ülkeyi işgal eden emperyalist kuvvete karşı savaşırken ülkedeki yerli destekçisi faşizmin de bu savaşla birlikte ortadan kaldırılması şeklindeki bir savaşım mı? Evet faşizme karşı mücadele emperyalizme karşı mücadeleden ayrı görülmez. Ama bu mücadelenin maddi şartlarını yaratan maddi temel hangisidir.? İşgalci emperyalizm midir? Yoksa, ülkenin kapitalist ekonomik ve siyasi yapısında somut olarak görülen faşizm midir? İşte burası anlaşılmadan güçlerin mevzilendirilmesi de anlaşılamaz; kurulacak olan cephenin muhtevası da anlaşılamaz.

Daha önce verdiğimiz örneklerde gö-

——»»

rüldü ki, Bulgaristan'da emperyalist işgalden önce, birinci planda savaşılması gereken faşizme karşı bir halk cephesi kurulmuş ve faşizme karşı mücadele edilirken, dolayısıyla bu mücadelenin darbelerini faşist iktidarın işbirliği yaptığı emperyalizm de yemiştir. Fakat 1940'larda emperyalizmin fiili işgalinden sonra Vatan Cephesi kurulmuş ve esas mücadele Hitler emperyalizmine karşı yürütülürken, ülkedeki faşizme de dolayısıyla darbe indirilmiştir. Evet işte «anlaşılmaz» olanı burasıdır. Siz emperyalizme karşı «savaşım»ı birinci plana alarak (tabiki bu günün koşullarında, ilerde bir siyasi işgal olunca durum değişir) dolayısıyla faşizme karşı da bir mücadele mi öneriyorsunuz? Yoksa, faşizme karşı mücadeleyi birinci plana alarak, emperyalizmi de dolayısıyla gidermeyi mi düşünüyorsunuz? Bunların ikisi birbirinden ayrılmazdır. Birisi darbelenince diğeri de darbeyi yer. Fakat, bazen faşizm önde yürür, emperyalizm onun arkasına gizlenir, bazen de emperyalizm fiili işgali gerçekleştirerek önde yürür ve faşizm onun gölgesinde devam eder. İşte bu hedef değişikliğine karşı TKP'nin ne düşündüğünü öğrenmek istiyoruz. Basit ve açık bir lisanla tekrar edecek olursak, mevcut durumda faşizm mi, kitlelerin üzerinde baskı, zulüm ve sömürüyü gerçekleştiren açık ve somut hedef; yoksa, siyasi bir ilhak mı? Bu iki ayrı durumdaki ittifaklar değişik ittifaklardır. TKP her şeyden önce bunu cevaplamalıdır.

Eğer siyasi ilhak birinci plandaysa, işgale karşı olan tüm güçlerin cephe içerisinde yer alması söz konusudur. Ve zorunlu olarak ittifak cephesi daha geniştir. Böylesi bir ittifakta burjuvazinin de özellikle orta kesimi çoğunlukla ve kararsız da olsa katılır. Böylesi bir durumda mücadele bayrağının rengi Bulgaristan'daki gibi «üç renkli» olabilir. Ama, emperyalist işgalin olmadığı bir durumda ve hele faşizmin Türkiye'deki gibi güçlü ve merkezileşmiş bir devlet eliyle uygulandığı ve iktidarda kesin egemenliğini sağlamış olan tekelci sermayenin tekel dışı kalmış sömürücü tabakaları kendi kapitalist ilişkilerine bağladığı bir ülkede kurulacak olan bir anti-faşist cepheye, TKP ne kadar didinirse didinsin, bu burjuvaziyi katamaz. Çünkü orta burjuvazi, tekelci burjuvazinin yanında ve himayesinde barınabildiği ve onun tüm varlığı tehlikeye düşmediği müddetçe faşizme karşı, emekçi halkın yanında yer almaz. Bunlar diyalektik gerçeklerdir. TKP ne kadar didinirse didinsin bu diyalektik kanunu ters yüz edemez.

(Devam Edecek)

«CEPHE TARTIŞMALARI» ÜZERİNE «SOSYALİST» GAZETESİNE CEVAP — 2

(Baştarafı 9. sayfada)

sun bir birlik kurabileceğinizi düşünüyorsanız, aldanacağınızı ve böyle bir birliği kurup yaşatamayacağınızı peşinen belirtmemiz gerekir.

Sosyalist Gazete yazarı, Emeğin Birliği'ni faşizme karşı mücadelede kurulacak olan cephelere karşıymış, cephe fikrinin kendine karşıymış gibi göstermeye çalışmaktadır. Bu düşünce yanlıştır ve kendi öznel isteklerini yansıtmaktadır. Çünkü E.B. faşizme karşı mücadelede kurulacak cephelere de güç birliklerine de karşı değildir. Yalnız, «yaşamayacak çocuk doğuştan bellidir» halk deyiminde olduğu gibi, oportünistlerin bugüne kadar oluşturmaya çalıştıkları, sağlam ilkelere dayanmayan, birbirine zıt düşüncelerini uzlaştırmaya çalışan, göstermelik, birbirine ham iplikle bağlanmış ve en ufak sarsıntıda kopacak birliklerin, yaşayamayacağını önceden gördüğü kadar belirtir, böyle boş ve sonu gelmeyecek girişimlerden mümkün olduğu kadar uzak kalmaya çalışır. Bunun yerine bütün gücünü, en azından demokratik mücadele anlayışları bakımından birbirleriyle uyum sağlayabilecek güçlerin, sağlam ilke temelleri üzerine oturtabilecek karşı-devrimin her türlü baskısına rağmen temelleri sarsılmayacak, işçi ve emekçi kitlelerin hareketiyle kaynaşmayı sağlayabilecek birliklerin kurulması uğruna çalışmaya sarfeder. Örneğin «UDC» gibi birlik girişimlerinin havada kalan girişimler olduğunu gördüğü için, böylesi birliklere karşı çıkar. Emeğin Birliği'ni bu anlayışından ve tavrından ötürü «sirke gibi keskin» olmakla suçlamanız boşunadır. Eğer E.B., işçi ve emekçi halkın çıkarlarını gerçekten temsil edebilecek, Türkiye'nin ekonomik ve sosyal yapısına, siyasî durumuna uygun birliklerin oluşabilmesi için, gerekli ilkelere titizlikle bağlı kaldığı için «sirke gibi keskin» ise, evet öyledir ve öyle kalacaktır.

E.B.'ni «ittifak edeceği unsurlara ayrı görüş hakkı tanımıyor» olara göstermeniz de samimi olmayan bir iddiadır. Çünkü E.B. herkesin «ayrı görüş hakkı»na saygılıdır ve bu ayrı görüşlerden hangisinin doğru olduğunu ortaya çıkarmak için karşılıklı tartışmalara ve polemiklere de herkesten fazla hazırdır. Sizin anlayışınıza göre, ittifaka girilecek görüşlerle polemiklere girmek, onların yanlış görüşlerini ortaya çıkarmak, marksizm-dışı görüşlerini işçi sınıfına markzism gibi göstermeye çalışanlara karşı çıkıp, teşhir etmek, «ittifak edeceği ayrı görüş hakkı tanımamak» ise, bu da doğrudur. Emeğin Birliği, doğru bildiği görüşleri savunacak ve Marksizmi tahrif etmek isteyen herkese, bu hakkının olmadığını her zaman ve her yerde söyleyecektir.

Yazarın «Şimdi Ne Yapılabilir?» sorusuna gelince: Bir daha kısaca belirtelim. E.B., anti-faşist halk cephesinin kurulmasına üç evrede varılabileceğini belirtmiştir. Önce mücadele birliği (işçi sınıfının birliği) için yoğun bir mücadele gerekir. Bunun geliştirilmesi sonucu ve bu temeller üzerine inşa edilecek olan anti-faşist güç birliği; yani bu mücadele birliğinin gelişmesi süreçi içerisinde oluşturulacak olan proletarya partisinin siyasî önderliği sağlıyarak, küçük küçük burjuvazinin örgütlü güçleriyle bu birliğin etrafında bir güç birliğini meydana getirmesi. Ve son olarak en geniş işçi ve emekçi kitleleri kucaklayacak Anti-faşist Halk Cephesinin bu temel üzerinde inşa edilmesi. Yani proletarya partisinin, mücadele birliğinin ve anti-faşist güç birliğinin sağlam temelleri atıldıktan sonra, bunun dışında kalan bütün emekçi, küçük-burjuva ve demokratik örgüt ve gruplarla asgari müşterekllerde, ilkeler üzerinde bir cephe birliği kurmak, E.B., kendi ideolojik ve devrim anlayışı doğrultusunda ilk iki evrenin yani, parti oluşumu ile birlikte mücadele birliği ve anti-faşist güç birliği gerçekleştirmenin temellerini kendi gücü ve çalışması oranında atmaya ve bunları geliştirmeye çalışmaktadır. Bu iki evrenin, yani mücadele birliği ve anti-faşist güç birliğinin sağlam temeller üzerinde gelişip güçlenmesi kuşkusuz anti-faşist halk cephesinin oluşumunu da kolaylaştıracak ve hızlandıracaktır. Başından beri E.B.bu politikayı devam ettirdiği halde ve bunu çeşitli yazılarında yeri geldikçe belirttiği halde, sayın yazar, E.B.'nin bu görüşlerinin 13. sayıdan sonra oluştuğunu belirterek, şöyle demektedir:

«Bu yeni ve açık öneri gerçekten olumludur. Ve biz bu olumlu çizgiye gelişte Sosyalistler Arası Forumda çeşitli tezlerin tartışılmasının da etkisini belirtmek durumundayız» (a.g.e.) Yazarın bu sözlerinden anlaşılmaktadır ki, kendisi, E.B.'nin daha önceden de aynı görüşlere sahip olduğunu görmediği için, Cephe konusunda E.B.'yi açık olmamakla ve cephelere karşı olmakla boş yere suçlamıştır. Çünkü E.B.'nin anti-faşist güç birliği ve anti-faşist halk cephesi üzerine bir çok yazıları çıkmıştır. Ama demek ki, yazar bunları ne okumuş ne de anlamış. Çünkü yazar E.B.'nin 13. sayısında çıkan anti-faşist güç birliği yazısını olumlu bir gelişim olarak gösterip, bu olumlu gelişimi de« sosyalist form»a bağlamışken, bu konuda E.B.'nin Ağustos 1977 sayısında çıkan, anti-faşist mücadele ile ilgili yazının bir paragrafı şöyle demektedir:

«Bugünkü koşullarda, bir anti-faşist halk cephesinin kurulması mümkün değildir. Ancak, daha bugünden faşizme karşı mücadelede, sosyalist hareket içerisinde yer alan farklı unsurların bir güç-birliği oluşturabilmeleri mümkündür. Neki, bu güç birliği de, olaydan olaya oluşturulan, temelsiz bir güç birliği değil, fakat anti-faşist demokratik devrimin temel hedeflerini amaçlıyan bir güç birliği olmalıdır. Ancak böylesi bir güç birliği kalıcı olabilir ve giderek proletaryanın bağımsız siyasi partisinin oluşmasıyla birlikte gerçek bir anti-faşist halk cephesinin kurulmasına temel teşkil edebilir.» (s. 11) Evet sayın yazar bu paragrafı hiç görmemişsiniz. (bunun gibi daha bir sürü alıntı olarak göstermemiz mümkün fakat, buna lüzumyoktur.) E.B. faşizme karşı yapılacak birliklere öteden beri karşı çıkmamış taraftar olmuştur. Fakat «ne olursa olsun» bir birlikten yana değil, ilkeler üzerine kurulacak olan bir birlikten yana olmuştur. Sizin anlayamadığınız bir şey daha var sayın yazar, o da şu: Birinci planda işçi sınıfının birliğinin sağlanması ve bu uğurda belli temellerin atılması ve giderek güç birliğinin sağlanıp, bu güç birliği üzerinde halk cephesinin kurulması, E.B., sizin düşündüğünüzün tersine, emekçi sınıfların birliğini böylesi bir örgütlenme temelinden başlatarak, anti-faşist halk cephesi düzeyine getirmeye çalışmıştır, ve çalışmaktadır. Bunları anlarsanız veya anlatabilmişsek, E.B. hakkındaki şu düşüncenizin yanlış ve salt kuru bir iddia olduğunu siz de görürsünüz kanaatindeyiz.

«Emeğin Birliği gerek parti anlayışında, gerekse cephe anlayışında «sol» dur, sekterdir. Bunun doğal sonuçları pratikte de kendini her gün göstermekte, bu eğilim ile pratik dayanışma imkânı ya hiç bulunmamakta ya da pek nadir gerçekleşmektedir.» (Sosyalist G. No. 52)

Evet sayın yazar bu dedikleriniz tamamen öznel görüşlerin mahsulüdür. E.B. «sol» ve «sekter» değildir. Sadece ilkeler üzerinde anlaşma bakımından ve Marksist - Leninist ilkelere bağlılığı bakımından son derece titizdir.

Marksizmin düşmanlarına karşı ideolojik mücadelede de son derece kararlıdır. Bu gün anti-faşist halk cephesinin kurulabilmesi için E.B. temel ilke olarak, anti-faşist anti-kapitalist, anti-emperyalist mücadelede birlikte yürümeyi kabuleden ve anti-Sovyet olmıyan herkesle görüşmelere ve anlaşmalara hazırdır. Mevcut durumda son derece yaygın olan bir düşünce ve tavıra karşı olduğumuzu belirterek yazımızı bitirelim. CHP'yi sosyal-demokrat bir parti gibi göstermeye çalışıp, bir bütün olarak ve örgüt olarak, CHP'yle ittifak kurmak isteyen düşünce sahiplerine, karşı olduğumuzu ve bu düşünce sahipleriyle hiç bir şekilde bir ittifakımız olmayacağını, anti-faşist güç birliğinde de bunun önemli bir faktör olduğunu belirtelim.

«DEVRIMCİ YOL» UN DEMOKRATİK DEVRİM ANLAYIŞI — 1

(Baştarafı 16. sayfada)

ratik devrim programını daraltmış; o halde: feodalizmin geri kalan kısmını da devrimden önce pekâlâ tasfiye edebilir. Yok eğer, «D.Y.» Mao'culuğun ileri sürdüğü gibi, emperyalizmin, feodalizmi asla tam anlamıyla tasfiye edemiyeceğini söylüyorsa, bu görüşü Marksizme dayanarak çürütmek kolaydır. Çünkü, emperyalizm her şeyden önce aşırı ölçüde yoğunlaşmış sermaye birikimi demektir. Emperyalizm bu sermaye birikimini ancak dünyanın geniş feodal alanlarını genişletilmiş bir pazar haline getirerek eritebilir. Bu yüzden feodal alanlar, emperyalizm için, sermaye açısından boş alanlar olmaları bakımından, onun sermaye arzının yeni alanları olmak bakımından son derece önemlidirler. Emperyalizm, bu alanları yaşatmak, tasfiye etmemek bir yana, ekonomik yasaların zorunlu bir sonucu olarak bu alanları tasfiye ettikçe genişliyebilir.

«Böylece ilerlemiş ülkelerde muazzam bir sermaye fazlası meydana gelmiş bulunuyor... Kapitalizm, kapitalizm olarak kaldıkça, sermaye fazlası belli bir ülkede yığınların yaşam düzeyini yükseltmeye değil - çünkü bu durumda kapitalistlerin kazançlarında bir azalma söz konusudur - dış ülkelere, geri kalmış ülkelere sermaye ihracı yoluyla bu kârları artırmaya yönelir.» (Lenin Emperyalizm s. 81)

Leninizm Emperyalist çağda demokratik devrim görevlerinin proleterya tarafından tamamlanacağını söylerken, işin ekonomik yanı olan, feodalizmin tasfiyesi üzerine değil, (çünkü emperyalizm bunu kendisi de yapmaktadır) emperyalist çağda ortaya çıkan, tekelci sermayenin bir zamanlar burjuvazinin emekçi sınıfla beraber savunduğu siyasi demokrasiye sırt çevirmesi üzerine durmaktadır. Daha açıkçası, demokrasi sorununda Leninizmi tekelci liğin siyasi eğilimleri ilgilendirmektedir. Sorun böyle oluca, «D.Yol» un kendi bakış açısından hareketle giderek, feodalizm ortadan kaldırıldıkça, sosyalist devrimi savunması gerekir. Belki de hayır denilecektir. Kapitalizm tamamen egemen olsa da, söz gelimi Kürt ulusal sorunu çözülmeyecektir. Bu bakımdan biz sorunun gerçekten açığa çıkması «D.Yol» un da bu konuda kesin bir görüş ortaya koyması için önce şu sorunları peş peşe sıralayacağız:

1 — Ulusal sorunun, toprak sorununun çözümlenmemiş olmasına rağmen ve ülkenin kırlarında yaygın serf ilişkilerine rağmen, neden Rusya'daki 1917 Ekim devrimi sosyalist bir devrimdir?

2 — Ekonomik alt yapıda, Sovyet devrimine göre, toprakta kamulaştırma gibi çok daha ileri işler gördüğü halde, Bulgar devrimi neden demokratik bir devrimdir? Hatta feodalizmin adının bile edilemiyeceği Doğu Almanya'daki devrim niçin demokratik devrimdir?

3 — Sadece feodalizme karşı mı demokratik devrim mücadelesi verilir, aynı şey kapitalizme karşı da mümkün değil midir?

Sorunun çözümüne anahtar teşkil edecek, soruları bu şekilde sıraladıktan sonra, E. Birliği olarak bu konudaki görüşlerimizi belirtelim.

Proleterya açısından en geniş anlamda demokratik devrim proleterya ve öteki emekçi tabakalar için, en tam demokrasi, burjuvaziye karsı ise, diktatörlük demektir. Proleterya ve öteki emekçi tabakalar, kendileri için gerekli tam bir demokrasiye kavuşmadan, yani en geniş siyasi özgürlükleri elde etmeden, ekonomik alt yapıyla ilgili her hangi köklü bir uygulamada bulunamazlar. Sosyalizme geçebilmek için, ilk önce gerçekleşmiş siyasi özgürlükler ve bunların sağladığı demokratik örgütlenmeler gereklidir. İşçi sınıfı alt yapıda alacağı köklü tedbirleri, ancak ve ancak bu siyasi özgürlükler ve sağladıkları sonuçlar temeli üzerinde gerçekleştirebilir. Somut bir örnek verecek olursak, serbestçe örgütlenme, kendi yöneticilerini seçme ve düşüncelerini özgürce açıklama gibi tamamen siyasi demokrasiyi ilgilendiren talepler gerçekleşmedikçe, işçi sınıfı ve hiç bir emekçi tabaka üretimi ve tüketimi örgütleyip, yönetmek gibi alt yapıyı ilgilendiren bu görevi yerine getiremezler.

«Fakat demokrasi uğruna mücadelede eğitilmemiş bir proleterya, ekonomik bir devrimi yürütme gücüne sahip olamaz. Kapitalizm bankaları ele geçirmeden, üretim araçlarının özel mülkiyetini kaldırmadan alt edilemez. Bununla birlikte, bu devrimci tedbirler, bütün halkı burjuvazinin elinden alınan üretim araçlarının demokratik yönetimi için örgütlendirmeden, bütün emekçi halk kitleleri proleterler, yarı-proleterler ve küçük köylüler kendi saflarının, kendi güçlerinin, devlet işlerine katılmalarının demokratik örgütlendirilmesi için seferber edilmeden uygulanamaz.» (Lenin, Marksizmin Bir Karikatürü s 25)

Lenin'de belirttiği gibi, proleteryanın alt yapıda her hangi bir uygulamaya girişebilmesinin ilk şartı, bir siyasi temeldir; kendisi için gerekli olan siyasi demokrasidir. Şunu hemen belirtmekte yarar var: Öz gürlük kavramı oldukça geniş olduğu gibi, her sınıfın ve tabakanın özgürlük ve demokrasi anlayışıyla, proleteryanınki farklı farklıdır. Proleterya özgürlüğü kendi üzerindeki sömürü baskısının kaynağı olan üretim araçlarının özel mülkiyetine el koymaya kadar vardırmak zorundadır. Küçük burjuvazi için sorun böyle değildir. Çünkü onun esas derdi, küçük mülkiyeti ve sermayesi üzerindeki büyük sermayenin tahakkümü ve bu yoldan büyüyüp gelişmenin önüne geçilmesidir. Örneğin Rus Devriminde, proleteryaya göre sınırlı olan bu demokrasi anlayışı yüzünden küçük burjuvazi, Şubat devrimiyle oluşan demokratik cumhuriyetten sonra proleteryanın siyasi demokrasiyi daha da ileriye götürme mücadelesi karşısında kararsızlaşmış ve Ekim Devriminde proleterya ile yoksul köylülük iktidarı tek başına ele geçirmiştir. Konunun başına aldığımız alıntıda Stalin'in de belirttiği gibi bir devrimin niteliğinin esas tayin edici noktası, alt yapıda nelerin yapıldığı değil, siyasi üst yapıyı hangi sınıf ya da sınıfların ele geçireceği sorunu olduğu için proleteryanın ve yoksul köylülüğün tek başına iktidarını gerçekleştiren Ekim devrimi, Ulusal sorun, toprak sorunu gibi bazı demokratik görevleri de yerine getirmesine rağmen, sosyalist bir devrimdir.

Bu konuyla ilgili diğer bir örnek verecek olursak; siyasi özgürlüklerin toptan inkârı olan faşizme ve onun maddi temeli olan kapitalizme karşı gerçekleşerek, alt yapıda Sovyet devriminden daha ileri tedbirler ve görevler yerine getiren Bulgar devrimi ise, siyasi üst yapıyı proleterya ve küçük burjuvazi birlikte ele geçirdikleri için demokratik bir devrimdir. Şimdi «D.Yol» a soralım feodalizm tasfiye edildikçe proleterya ve öteki emekçi tabakaların siyasi özgürlükleri büyük ölçüde gerçekleşiyor mu ki, siz demokratik devrim programını daraltıyorsunuz? Tam tersine kendiniz de tüm siyasi özgürlüklerin inkârı olan faşizme karşı mücadele devrim sorunudur dediğiniz halde, faşizme karşı mücadele her şeyden önce demokrasi mücadelesi olduğu halde, proleterya ve öteki emekçi tabakalardan gelen sayısız demokratik talep için dişe diş bir mücadele sürdüğü halde, demokratik devrim programındaki bu daralma neden icap ediyor.

Çok açıktır ki, «D.Yol»un içine düştüğü bu çelişkinin kaynağı, demokrasi mücadelesinden sadece feodalizme karşı burjuva demokrasisi uğruna bir mücadeleyi anlamasıdır. Bu yüzden de, «oligarşi»yi hiç elden bırakmamak gerekir ki, her zaman için mücadele edilecek hayali, «ağalar ve tefeci bezirgânlar» bulunsun. Her ne hikmetse, hakim ittifak içinde giderek azalan rollerine rağmen, ve bu yüzden «demokratik devrim programını daraltma»larına rağmen bir türlü kaybolup gitmiyorlar! Üstelik 12 Mart'ta hakim ittifak içinden temizlendikleri halde, 12 Mart'tan sonra tekrar hakim ittifak içine alınıyorlar!?

«1970'lere gelirken tekelci burjuvazinin güçlenerek sömürüden daha fazla paya, siyasi iktidarda da daha etkin bir yere talip olması geleneksel gerici ittifakın parçalanmasına neden olmuştur.» (D. Yol Bildirge, s. 17)

12 Martta hal böyle iken «bu gün oligarşi içinde tekelci burjuvaziyle diğer prekapitalist öğeler arasındaki çelişmeler, ekonomik politik sorunlar önemini sürdürmektedir.» (a.g.e.' s. 18) Bu anlayışta varılan sonuç ancak şu olabilir: Işbirlikçi tekelci sermaye, demokratik devrim programını iyice daraltmasına rağmen D. Yol'un sosyalist devrimi savunmaması için, toprak ağaları ve tefeci bezirgânları kökten temizlememeli, anti-feodal demokratik dev rimin hatırı için bir kısmını bırakmalı!

«Oligarşi içindeki sınıf ilişkilerinin yönü işbirlikçi yerli tekelci burjuvazinin lehine diğerlerinin aleyhine **yeni bir dengeye, yeni bir oligarşi içi ittifaka doğrudur.»** (a. b.ç.) (Bildirge s. 18) Esasında Türkiye'de işbirlikçi tekelciliğin ekonomik alt yapıya ve siyasi üst yapıya tek başına hakimiyetini üretim ilişkilerinin tahliline dayanarak açıklamak işin kolay tarafı. (Bu yazıda daha ilerde bu konuya değineceğiz) Fakat, ilk önce kapitalizme karşı demokrasi mücadelesinin üzerinde durmamız gerekecek.

(Devamı 15. sayfada)

(Baştarafı 14. sayfada)

Kapitalizm, ve onun tekelci evresinin en gerici siyasi egemenlik biçimi olan faşizm, demokrasi mücadelesini tali plana düşürmek bir yana, tersine sosyalizme geçiş için birincil mücadele haline getirir. İlk önce Lenin'in bu konudaki görüşlerini sıralayalım:

«Genel olarak kapitalizm, özel olarak emperyalizm demokrasiyi bir hayale dönüştürür. Buna rağmen kapitalizm aynı zamanda kitlelerde demokratik özlemler doğurur, demokratik kurumlar yaratır, emperyalizmin demokrasiyi inkârı ile kitlelerin demokrasi uğruna mücadelesi arasında ki antagonizmayı şiddetlendirir.» (Marksizmin Bir Karikatürü s. 24)

«Demokratik Cumhuriyet kapitalizmle «mantıki» olarak çelişir. Çünkü zenginle fakiri resmen eşit bir temel üzerine koyar. Bu ekonomik sistemle siyasi üst yapı arasındaki bir çelişkidir. Emperyalizmle cumhuriyet arasında da serbest rekabetten tekele dönüşümün siyasi özgürlüklerin gerçekleşmesini daha da güçleştirmesi olgusuyla derinleşmiş veya keskinleşmiş aynı çelişki vardır.» (a.g.e. s. 57)

«Çünkü emperyalizm kapitalizmin gelişmesini ve halk kitleleri içinde demokratik eğilimlerin büyümesini durduramaz. Aksine onların demokratik özlemleriyle tröstlerin anti-demokratik eğilimleri arasındaki antagonizmayı şiddetlendirir.» (a.g.e. s. 57)

Demek ki, Leninizme göre tekelci kapitalizm siyasi özgürlükler uğruna demokrasi mücadelesini ortadan kaldırmaz, tersine zorunlu hale getirir. Tekelcilik, her şeyden önce ekonomik alt yapı hakimiyetinin daralıp merkezileşmesidir. Buna bağlı olarak da siyasi egemenlik ve baskı gittikçe daha merkezi hale gelir. Tekelci sermayenin en törürcü siyasi yönetim biçimi olan faşizmde ise, kitlelerin her türlü taleplerinin karşısındaki siyasi baskı, iktisat-dışı cebir şeklinde ve en merkezi halindedir. Buna rağmen, üretici güçler gittikçe toplumsallaşır, siyasi ve ekonomik baskının her türlüsüne karşı talepler ve mücadele kollektif hale gelerek yaygınlaşır. Demokrasiyi üretici güçlerin gelişim düzeyi gerekli kıldığı halde, tekel şeklinde ekonomik olarak, siyasi gericilik ve faşizm şeklinde de siyasi olarak merkezileşen, tekelci kapitalizm demokrasinin önüne en büyük engel olarak dikilir.

Her tarihi dönemde üretici güçlerin gelişim düzeyinin gerekli kıldığı demokratik talepler ve bunların gerçekleşme yolları farklı farklıdır. Söz gelimi, feodalizme karşı mücadelede, bütün köylülüğün demokratik talebi olan «toprak ve özgürlük» burjuva düzeni sınırları içinde kapitalizme vurmadan da gerçekleşirken, milyonlarca küçük üretici köylüyü, taban fiatları ve banka kredileriyle, ipoteklerle ekonomik olarak, faşizm yoluyla da siyasal olarak baskı altında tutan işbirlikçi tekelci kapitalizme vurmadan, küçük üretici köylülüğün mevcut ekonomik yapıdan doğan her hangi bir demokratik talebini gerçekleştirmek mümkün değildir. Ülkemizde her hangi bir emekçi sınıf veya tabakanın, her hangi bir demokratik talebi gösterilmez ki, işbirlikçi tekelcilik ve onun hakimiyetindeki kapitalist düzenle alâkasız olsun. Hatta devrimci harekette bir çoklarına pek cazip gelen, toprak reformunun burjuva çerçevede dahi yapılmayışının nedeni: «Oligarşi içindeki toprak ağaları ve tefeci bezirgânlar» değil, topraklar üzerindeki banka ipotekleri, krediler, sanayi ve tarım arasında karşılıklı finansman ilişkileri temelinde ortaya çıkan tekelci merkezileşmedir. İşbirlikçi tekelci sermaye ne için toprak dağıtsın? Bankalar ve tekelci kooperatif birlikleri yoluyla, ipotek altında tuttuğu pamuk ekim alanlarını dağıtarak tekstil tekellerini mi dara soksun? Şeker pancarı ekim alanlarını daraltarak, bu dalda gerçekleştirdiği tekelci merkezileşmeyi mi dağıtsın?

O halde biz soralım: Proleteryanın, küçük üretici köylülüğün, öğrenci gençliğin, şehir küçük burjuvazisinin, aydınların ve orta köylülüğün demokratik talepleri hangi ekonomik ve siyasal düzene karşı yükseliyor? Eğer size göre emekçi kitlelerin demokratik talepleri anti-feodal bir nitelik taşıyorsa o halde ne için söylediklerinizle yaptıklarınız aynı şeyler değil? Her fırsatta herkes faşizme karşı güç ve eylem birliğinden bahsediyor. Serfliğe ve feodaliteye karşı bu tip birliklerden bahseden, «D.Yol» da dahil, kimse yok! Söylediklerimizi toparlamaya çalışırsak:

1 — Bir devrime karakterini veren esas olarak alt yapıda nelerin yapıldığı değil, siyasi üst yapıyı hangi sınıfların, hangi sınıfları devirerek, ele geçirdiğidir. İşte bu yüzden, alt yapıda, NEP dönemindeki kapitalizmi geliştirme tedbirlerine rağmen, ulusal sorun, toprak sorunu gibi demokratik talepleri de çözme göreviyle karşı karşıya kalmasına rağmen, siyasi üst yapıyı proleterya ve yoksul köylülük (yarı-proleterya) ele geçirdiğinden Ekim devrimi sosyalist devrimdir. Alt yapıda Sovyet devrimine göre ileri işleri gördüğü halde proleterya siyasî üst yapıyı, demokrasi mücadelesinde müttefiki olan küçük burjuvaziyle birlikte ele geçirdiğinden Bulgaristan'da 1944'de gerçekleşen devrim bir demokratik devrimdir.

Bilindiği gibi işçi sınıfının faşizme karşı mücadelesi dünyanın hemen her yerinde anti-faşist cephe ittifakıyla yürür ve sonuçta cephe hükümetleri doğar. Ülkemizde de proleterya ve yoksul köylülüğün oluşturduğu temel ittifak, öteki demokrasi uğruna mücadele eden güçlerle (küçük üretici köylülük, aydınlar, şehir küçük burjuvazisi) ittifaka girip, ancak bir anti-faşist halk cephesinde güçlerini birleştirdiği takdirde iktidarı alabilir.

Devrimden sonra doğacak olan bu siyasi üst yapıyı da (ki bunun adı Doğu Avrupa devrimlerinde, halk demokrasisi olmuştur), aklı başında hiç bir Marksist, anti feodal nitelikte bir demokratik devrimin siyasi üst yapısı olarak göremez.

2 — «D.Y.»un bakış açısından hareket edildiğinde, sadece feodalizme milli zulüme karşı demokrasi mücadelesi kabul edilir. Halbuki, Lenin'den alıntılarla gördüğümüz gibi tekelci kapitalizm kitlelerde oldukça yoğun demokratik özlem ve talepleri tekelci üst yapıyla antagonizma halini gündeme getirir.

3 — Demokratik devrim programını daraltan, «D.Y.» un dediği gibi, feodalizmin tasfiye edilişi değil, proleterya ve öteki emekçi sınıfların bir siyasi demokrasi uğruna mücadele okulundan geçip geçmediğidir. Lenin'in belirttiği gibi:

«Kim sosyalizme siyasal demokrasi dışında başka bir yoldan varmak istiyorsa, kaçınılmaz olarak, hem ekonomik, hem siyasal anlamda saçma ve gerici sonuçlara varır.» (İki Taktik s. 22) Kapitalist üretim ilişkileri altında da, yarı-feodal üretim ilişkilerinde de ve daha başka hallerde de işçi sınıfı ve öteki emekçiler ilk önce birinci basamaktan, siyasi demokrasi mücadelesinden geçmek zorundadır. Alt yapı ne olursa olsun, proleterya ve diğer emekçi tabakalar bir siyasi demokrasi okulundan başarıyla geçmişlerse,ancak o zaman «demokratik devrim programı daralabilir» ve proleterya sosyalist devrimin sınıf mevzilenmesi içine girebilir. Aksini iddia ederek, demokratik devrimin programının daralmasını feodalizmin tasfiyesine bağlamak, Leninizmi anlamamak veya anlamazlıktan gelmektir.

Gelecek sayımızda, «D.Y.»un devrim anlayışının diğer yönleri üzerine eleştirimize devam edeceğiz.

«Devrimci Yol» un Demokratik Devrim Anlayışı—1

Devrim mücadelesinde doğru bir ideolojik önderlik ortaya çıkmadan proletaryanın siyasi iktidar mücadelesinin başarıya ulaşmasını beklemek hayaldir Ne var ki, Marksizm - Leninizmin ülkenin somut şartlarına uygulanması demek olan bu doğru ideolojik önderliğin ortaya çıkması başlı başına bir sürecin işidir. Bu süreci, sadece söz konusu ülkenin ekonomik ve siyasi yapısı üzerine tahlillerinin yapılıp, tamamlandığı zaman süresi olarak anlamamak gerekir. Sorunun esas tayin edici noktası, devrimci hareketin gelişim seyri içindeki sınıfsal ve siyasi ilişkilerde proletaryanın hangi düzeye ulaştığıdır. Yani proletarya bizzat sınıf mücadelesinin pratiğinde her türlü burjuvazinin etkisinden kendisini kurtararak, bağımsız bir siyasi güç olarak ortaya çıkmış mıdır, çıkmamış mıdır? Şayet proleterya kendi bağımsız sınıf çizgisinde bir siyasi güç olarak ortaya çıkmaya başlamışsa, bu demektir ki; burjuva ve küçük-burjuva ideolojilerinin kendi üzerindeki etkisini kırmaya başlamıştır. Bu noktadan sonra proleterya devrim hattı üzerindedir ve onun ideolojisi pratik mücadele içerisinde giderek olgunlaşır ve yetkinleşir. İşte bizim süreçten kastımız budur: Proleteryanın örgütsel bir güç olarak kendi bağımsız sınıf çizgisinde siyasi mücadele alanına çıkma süreci.

Bilindiği gibi próleteryanın bilimi dünyanın her yerinde başlangıçta aydınlar tarafından kavranır. Bu körpelik çağında işçi sınıfı hareketiyle devrimci hareket henüz bütünleşmiş değildir. Ortaya konulan ideolojik çizgiler ise siyasî üst yapının o tarihi dönemde dıştalayıp, ezdiği tüm sınıf ve tabakaların siyasî görüşlerinin bir karışımı durumundadır. Fakat, bizzat sınıf mücadelesinin pratik gelişim seyri içerisinde, proleterya önce her türlü burjuvaziyle bir örgütsel ve ideolojik ayrışmaya girer; bunu da küçük-burjuvaziyle proleteryanın örgütsel ve ideolojik ayrışması izler. Bu ayrışma anlık bir sorun değildir, aynı zamanda proleteryanın kendi yığınsal hareketlerinin tecrübelerine dayanır. Bu ayrışma noktasından sonra ortaya konulan siyasî çizgileri tesadüfî veya bilinmiyerek düşülmüş hatalar saymak yanlıştır. Tam tersine bu siyasi çizgilerin her biri devrimci proleterya dışındaki sınıf ve katmanların sınıfsal ve siyasî karakterini yansıtırlar. Yani ya işçi aristokrasisini, ya küçük-burjuvaziden yeni kopan emekçi katmanlarını, ya küçük-burjuvazinin çeşitli tabakalarını, ya da sömürge ve yarı sömürge ülkelerde olduğu gibi milli burjuvaziyi temsil eden ayrı ayrı sınıfsal çizgiler haline gelirler. Biz Türkiyede genel olarak proleteryanın, küçük-burjuvaziyle ideolojik ve örgütsel ayrışma noktasına gelindiği görüşündeyiz. Ne var ki, proleteryanın küçük-burjuvaziyle olan örgütsel ve ideolojik ayrışması, burjuvaziyle olan ayrışmasına benzemez. Küçük-burjuvaziyle olan ayrışma, proleteryanın devrimde ideolojik ve siyasi öncülüğü ele alıp, küçük burjuvaziyle ilkeler temelinde bir ittifaka girmesine yol açar. Bu yüzden bilinçli her işçinin ve emekçinin ülkemizde süre gelen ideolojik mücadeleyi bir kargaşa olarak değil, devrimci mücadeledeki sınıfsal ayrışmanın zorunlu bir sonucu olarak değerlendirmesi gerekir. Bugün, farklı siyasi gruplar arasında, yoğun bir ideolojik mücadele sürmekte. Bu mücadele bir taraftan sözünü ettiğimiz ayrışmayı hızlandırırken, temelde ortak görüşlere doğru gelişen siyasi eğilimler arasında da yakınlaşmayı doğurmak ve böylece yeni bir saflaşma ortaya çıkarmak durumundadır.

Bu anlam ve maksatla, Türkiye devrimci hareketi içerisinde siyasi bir etkinlik olarak varlığını sürdüren «Devrimci Yol» ile genel bir polemiğe gireceğiz. Bu polemiğin odak noktası: Bizim devrimci hareketteki diğer siyasi çizgilerden ayrı düşüncede olduğumuz, önümüzdeki devrim aşamasının niteliğidir. Esasen birbirlerinden çok farklı şeyler söylüyorlarmış gibi görünme çabalarına rağmen, Emeğin Birliği dışındaki siyasî çizgilerin bir çoğu önümüzdeki devrim aşaması üzerinde esas olarak hem fikirdedirler. Yani, «anti-emperyalist, antifeodal» bir demokratik devrim. (örneğin, TKP, TEP, Kurtuluş, şimdi polemiğe girdiğimiz D. Yol ve hatta Mao'cuların tümü bazı ikinci dereceden farklılıklarla birlikte, anti-emperyalist, anti-feodal bir demokratik devrim anlayışını savunmaktadırlar.)

1 — ÖNÜMÜZDEKİ DEVRİM AŞAMASININ NİTELİĞİ ÜZERİNE:

Konuya önce Stalin'den bir alıntıyla gireceğiz:

«İktidarı elinde tutan hangi sınıftır, ya da hangi sınıflardır; devrilmesi gereken hangi sınıftır, ya da hangi sınıflardır; iktidarı alması gereken hangi sınıftır, ya da hangi sınıflardır; işte her devrimin temel sorunu budur.» (Leninizmin Sorunları s. 139)

Bilindiği gibi Emeğin Birliği'nin bu konudaki görüşleri özet olarak: Proleteryanın yoksul köylülükle temel ittifaka dayanarak, öteki emekçi tabakalarla (küçük üretici köylülük, aydınlar, şehir küçük-burjuvazisi vb.) faşizme ve onun maddi temeli olan işbirlikçi tekelciliğe karşı gerçekleşecek olan ati-faşis, anti-kapitalist bir demokratik devrim şeklindedir. Şimdi «Devrimci Yol»un bu konudaki görüşlerini sunup, Stalin'in belirttiği Leninist ilke çerçevesinde polemiğe gireceğiz. «Devrimci Yol» önümüzdeki devrim aşamasının demokratikliğini şöyle ispatlamaya çalışıyor:

«Ülkemiz 1900'lardan bu yana demokratik devrim süreci içerisindedir. Bu süreç burjuvazinin önderliğinde evrimci (reformcu) bir rota izleyerek gelişmektedir. Emperyalist çağda burjuvazinin önderliğinde demokratik devrimin gerçekleştirilmesi olanaksızdır. Bu sebeple bugün demokratik devrim görevleri tamamlanmış değildir. Toprak sorunu (belli ölçüde çözülmüş olmasına rağmen) tam olarak çözülmüş değildir. (Özellikle Doğu Anadoluda) Ulusal sorun çözülmüş değildir. Ülkemizde bugün Ulusal sorunun çözümü demokratik devrimin en önemli görevlerinden birisini meydana getirmektedir. Alt yapıda feodalizmin tasfiyesinin tamamlanmamış olması yanında (ve şüphesiz ona paralel olarak) özellikle üst yapıda feodal kalıntıların önemli bir varlık gösterdiklerini görüyoruz.

«Bu konuda özellikle pre-kapitalist, feodal unsurların (toprak ağaları ve tefeci bezirganlar) oligarşi içinde yer almaları siyasi iktidarda (giderek azalan oranda da olsa) pay sahibi olmaları olgusu göz önünde bulundurmalıdır.» (D. Yol Bildirge s. 15-16)

Yukarıda aldığımız uzun alıntıda şunlar ifade edilmek isteniyor:

1 — Ülkemizde gerçekleşecek devrim, demokratik niteliğini esas olarak antifeodal oluşundan alır. Çünkü alt yapıda feodalizm tasfiye edilmediği gibi, üst yapıda da «feodal kalıntıların önemli bir varlık gösterdiğini görüyoruz.»

2 — Buna rağmen «ülkemiz 1900'lerden bu yana demokratik devrim süreci içindedir», kapitalizmin yukarıdan aşağıya evrimci gelişimi devrimin demokratik görevlerini giderek azaltmaktadır. Bu ikinci görüş, biraz ilerde şöyle tesbit ediliyor: «Emperyalizmin üçüncü bunalım döneminin bir sonucu olarak kapitalizmin yukarıdan aşağıya gelişmesi demokratik devrim programını daraltan önemli bazı değişmelere neden olmuştur.» (a.g.e.s. 16)

Sorun bu şekilde konulunca, yani demokrasi mücadelesinden esas olarak antifeodalizm anlaşılınca, «bugünkü ülkemizde demokratik devrim sürecinin tamamlanması bütün yarı-bağımlı, yarı-sömürge ülkelerde olduğu gibi demokratik devrimle gerçekleşebilir.» (a.g.e. s. 16) tesbitinin hiç mi hiç bir anlamı olmaz. Madem ki, emperyalizmin güdümünde kapitalizm yukarıdan aşağıya gelişerek sürekli olarak feodalizmi hem alt yapıdan, buna bağlı olarak üst yapıdan tasfiye ediyor ve madem ki, bu büyük ölçüde sağlanarak, demok-

(Devamı 14. sayfada)

emeğin birliği

Aylık Siyasi Gazete - Sahibi: E. Sabri İpekçi - Sorumlu Md: Mehmet Gezici - Yönetim yeri: Eski Saray Cad. Saray Pasaj PO/60 Gaziantep - Yazışma Ad. PK 192 Beyazıt / İstanbul. Dizgi: Evren Matbaası - Baskı: Doğan Basımevi — Son Baskı Tarihi : 5 HAZİRAN 1978